O conversaţie cu David Icke

Sedona, Arizona, Februarie 2009

Începutul Interviului

Kerry Cassidy KC): Sunt Kerry Cassidy şi suntem aici cu David Icke şi Bill Ryan şi urmează să purtam ceea ce numim noi „Discuţii despre viitor”. Este practic un fel de discuţie la masa rotundă unde cu toţii dezbatem diverse idei. Cu siguranţă tu vei fi centrul de interes şi vrem să auzim de la tine despre orice subiect te animă în cursul conversaţiei.

David Icke DI): Ok. Nicio problemă.

KC: Şi apoi vom continua discuţia şi vom vedea cum se desfăşoară.

Bill Ryan BR): Ceea ce aş vrea să spun este ca

primim şi am primit în cei trei ani de activitate multe emailuri, rugându-ne să facem un interviu cu tine şi mă întreb dacă există vreun motiv ciudat pentru care nu am făcut-o până acum.

DI: Şi acum suntem aici împreună. Iată-ne. Este totul sincronic într-un final.

BR: Într-un final.

KC: Absolut. Deci suntem aici în Sedona şi tu eşti aici şi este minunat că am putut să luăm legătura cu tine.

DI: Minunat.

KC: Unde vrem să ajungem cu asta este că noi avem sursele noastre de informaţie, şi sunt curioasă. Tu ai cumva propriile tale surse secrete care ţi-au dat informaţii de-a lungul anilor?

DI: Nu. Ce s-a întâmplat cu mine este că am avut o experienţă extraordinară, sau o serie de experienţe în prima parte a anilor ’90. Eram prezentator de televiziune şi purtător de cuvânt naţional pentru Partidul Verde Britanic.

Deodată am simţit, pe parcursul anului 1989, că este o „prezenţă” în cameră de fiecare dată când eram singur şi a devenit din ce în ce mai palpabilă odată cu trecerea anului 1989. A fost bizar, sincer vorbind, pentru că Partidul Verde în Marea Britanie a avut cel mai mare an electoral în 1989 la alegerile Europene.

Şi treceam prin asta de fiecare dată când eram singur într-o cameră, cum ar fi o cameră de hotel sau ceva asemănător. Era această prezenţă, ştii… În timp a devenit atât de puternică spre sfârşitul lui '89 încât stăteam pe marginea patului într-un hotel numit Kensington Hilton în Londra, puţin mai jos de sediul BBC…

BR: Îl ştiu.

DI: …şi i-am zis acestei camere aparent goale: Uite, dacă e ceva acolo, mă poţi contacta te rog? pentru că mă faci să mă urc pe pereţi.

Aproximativ două săptămâni mai târziu, eram cu fiul meu. Era un băieţel atunci. Este cântăreţ-compozitor acum, are 25 de ani.

BR: Are 1 metru 93 cm.

DI: Da. El este Gar… Gareth. Jucam fotbal şi urma să mergem în oraş să luăm prânzul. Locuiam într-un oraş turistic lângă mare numit Isle of Wight în Anglia. Şi în timp ce mergeam spre acest „Greasy Joe Cafe”, cineva, un lucrător la calea ferată, m-a oprit şi a început să vorbească despre fotbal pentru că eu apăream la televiziune vorbind despre sport şi alte chestii.

Apoi, după ce conversaţia se terminase, am văzut că Gareth nu mai era acolo. Ştiam unde ar putea fi. S-ar fi dus în magazinul de presă puţin mai jos de noi. Aşa că am intrat acolo şi l-am găsit citind cărţi despre trenuri cu aburi, pentru că îi plăceau trenurile cu aburi ca şi mie. Şi i-am zis: Hai Gareth, mergem să luăm prânzul.

Şi pe când mă întorceam, picioarele mi-au încetat să se mai mişte. Acum, eu eram un tip care nu a trecut prin lucruri de genul ăsta. Eram un prezentator de televiziune, purtător de cuvânt naţional pentru Partidul verde, un jurnalist practic, şi nu mai puteam să-mi mişc picioarele.

Şi am auzit – nu a fost chiar o voce, ci un gând foarte puternic care mi-a trecut prin minte, care nu părea să facă parte din mine. De ce aş gândi asta? Şi a zis: Mergi şi uită-te la cărţile de din capăt.

Aşa că m-am dus acolo, şi printre romanele romantice era o carte cu faţa unei femei pe copertă. Am luat-o fiindcă era aşa de diferită faţa aceea de restul, am întors-o, şi am văzut cuvântul medium [cu referire la

spiritism, n.t.].

Aşa că am citit această carte în următoarele 24 de ore şi i-am scris autoarei şi m-am dus să o vizitez. Mi-a spus că am artrită – ceea ce am – şi că poate o şedinţă de vindecare m-ar ajuta. Nu i-am spus adevăratul motiv pentru care mă dusesem la ea, şi anume: Va simţi oare ce naiba e prezenţa asta pe care o simţeam de aproape un an? De fapt, de un an întreg pe atunci.

M-am dus primele două dăţi – şi am văzut-o de 4 ori în total – şi am urmat şedinţa de vindecare şi am avut o discuţie despre alte dimensiuni şi alte lucruri. Totul avea sens pentru mine pentru că respinsesem mereu religia şi respinsesem mereu viziunea ştiinţifică asupra realităţii. Pur şi simplu nu mă concentrasem pe: Ok. Care este alternativa?

Şi a treia oară când m-am dus, stăteam întins acolo pe un fel de bancă medicală, şi am simţit că o pânză de păianjen îmi acoperea faţa, lucru care m-a uimit pentru că citisem în cartea ei că atunci când alte dimensiuni,

sau ceva asemănător, spirite sau orice altceva vrei să foloseşti, încearcă să se conecteze la tine, simţi uneori că un fel de pânză de păianjen îţi acoperă faţa.

Şi, destul de ciudat, nu mai simţisem asta vreodată şi nu am mai simţit asta de atunci, dar în momentul acela era foarte puternică senzaţia, foarte tangibilă. Aşa că începusem să zic: Dumnezeule! Ce se întâmplă? Şi ea făcea astfel [face un gest cu mâinile] lângă genunchiul meu stâng. Şi nu îi spusesem niciodată un cuvânt despre asta.

Apoi deodată îşi lăsă capul pe spate şi spune: Dumnezeule! Trebuie să închid ochii pentru asta. E ceva foarte puternic. Şi vede această figură în mintea ei şi spune: Această figură – sau cum o fi numit-o ea – îmi spune să-ţi transmit informaţii.

Ţineţi cont că, la momentul acela, eram un prezentator de televiziune şi prezentam ştirile sportive.

Şi deodată începe să spună că această entitate, sau această proiecţie a Conştiinţei, spunea că voi ieşi la

nivel global şi voi arăta lumii mari secrete. Că există o umbră asupra lumii care trebuie ridicată. Că va exista o revoluţie spirituală pe parcursul vieţii mele din cauza schimbării vibraţionale.

De aceea prima carte pe care am scris-o se numeşte Vibraţii ale Adevărului, după acea schimbare vibraţională. Şi este un paragraf: Un om nu poate schimba lumea, dar un om poate comunica mesajul care va schimba lumea. Urma să scriu cinci cărţi în următorii trei ani.

Stăteam acolo şi mă gândeam: Nu ştiu nimic despre lucrurile astea. [Râde.] Cinci cărţi în trei ani! Cred că glumeşti! Ştii. Totul era foarte nou pentru mine.

Am scris cinci cărţi în trei ani, şi nu mi-am dat seama că am făcut asta până nu am realizat că erau cinci şi apoi m-am gândit. Erau cinci cărţi, în trei ani începând cu perioada aia.

M-am mai întors odată, şi de data aceea a fost ceva mai mult. Aşa că am plecat şi am aşteptat. Aveam un

sentiment bun în legătură cu asta, cu toate că mintea mea îmi zicea: Ce? Ce?

În câteva săptămâni, cei de la BBC au hotărât să nu-mi prelungească contractul, cu toate că eram cel mai tânăr de acolo. Eram un prezentator înnăscut, şi aparent aveam un viitor, un viitor în ceea ce privea cariera mea acolo.

Când mă gândesc la acel gând, chakra mea emoţională, ştii, începe să vibreze rapid. Gândul de a lucra în media toată viaţa mea! Oh, Dumnezeule! Când mă gândesc… ce coşmar.

Deci nu mai munceam în acel moment, dar simţeam că trebuie să merg mai departe cu asta. Din fericire, am trăit întotdeauna sub rata mea de venit, şi am o foarte… ştii tu, sunt un minimalist. Aş prefera ca banii să se ducă în India decât o casă mare cu ipotecă pe ea.

Aşa că aveam destui bani să mă ţină un an de zile. Apoi a început totul, această sincronică, aproape zilnică… ah… această călătorie zilnică printr-un labirint.

Şi când am început, era un labirint foarte dens. Nu aveam nicio idee despre ce era totul. Doar am simţit că trebuie să merg mai departe cu asta. Nici măcar nu ştiam de ce trebuie să merg mai departe cu asta. Pur şi simplu aveam această… Trebuie să merg mai departe cu asta.

@@Şi ce s-a întâmplat este: e ca şi cum un fel de forţă a deschis şi a închis uşi, aşa că am mers pe acest drum prin labirnit şi nu pe acel drum.

Aşadar, revenind la a-ţi răspunde direct la întrebare, eu doar urmăresc, şi am urmărit timp de aproape 20 de ani, aceasta pulsaţie, această dorinţă, aceasta cunoaştere care trece prin mine. Aşa că mi-am modificat viaţa în funcţie de asta: Vei merge acolo? Nu simt că trebuie. Vei merge dincolo? Da, voi fi acolo.

Şi ce s-a întâmplat ca rezultat la a face asta pur şi simplu este că am întâlnit: oameni, experienţe,

informaţie, cărţi, documente care m-au dus, când mă uit înapoi, pe un drum foarte specific. Am mai descris-o. Este ca şi cum ai încerca să faci un puzzle şi o forţă îţi da piesele.

KC: Şi noi suntem de aceeaşi părere.

BR: Am avut aceeaşi experienţa.

DI: …aproape în ordinea corecta şi le poţi încadra în imagine foarte uşor.

KC: Mm-hm.

DI: Şi aşa, mai întâi de toate, începând cu 1990 pana aproximativ în 1996, tot acest sincronism a fost despre aceasta conspiraţie la nivelul celor cinci simţuri: înşelăciuni ale băncilor, familii conectate între ele, aceleaşi persoane în spatele acestui eveniment, şi în

spatele aceluia, şi în spatele celuilalt; cine e în spatele cartelurilor de droguri şi toate lucrurile astea.

Familii de bancheri şi războaie plănuite. Ce a fost cu adevărat în spatele celui de-al doilea şi în spatele primului Război Mondial? Şi care este aceasta reţea care ghidează forţa acestei conspiraţii? Toate aceste lucruri.

Şi apoi, începând aproximativ în 1996, când am venit în America sa vorbesc despre asta pentru prima oară… Şi mulţi oameni au venit [ironic]. Am vorbit cu opt oameni în Chicago, îmi amintesc asta. A fost ceea ce ai putea numi 3 luni expediţionare, pentru ca vorbeam doar cu mine însumi majoritatea timpului. Dar adunam informaţii pe parcurs.

Ceea ce a început atunci, din 1996 încoace, a fost următorul stadiu al acestui lucru, şi anume aceste familii, despre care aflasem atât de multe în anii precedenţi,

aveau de fapt legături cu o rasă non-umana, sau o entitate, pentru care practic derulau un anume plan în aceasta realitate a celor cinci simţuri. Atunci am început să mă implic în toată povestea cu reptilienii.

Desigur, sincronismul vieţii mele şi călătoria mea personala şi comunicarea acestor informaţii sunt fundamental interconectate, pentru ca o uriaşă parte din viaţa mea este, după cum am aflat din ce în ce mai des, ştii tu, călătoria mea personală a curăţat programarea calculatorului corpului meu în aşa fel încât pot accesa niveluri din ce în ce mai înalte ale Conştiinţei. Desigur, toată lumea are oportunitatea să o facă, şi mulţi oameni o fac acum.

Aşadar, am avut mari obstacole în viaţa mea odată cu obţinerea informaţiei pentru a sparge aceste programe. Unul dintre cele mai mari a avut loc în 1991, când am început să vorbesc despre ce se întâmplă cu mine.

Desigur, eram un binecunoscut prezentator de televiziune în Marea Britanie, aşa că au existat ridiculizări monumentale, la un mod pe care puţini oameni l-ar putea întâlni. Adică mergeam pe strada şi oamenii de pe strada râdeau de mine, şi asta timp de doi, trei ani. Un comedian putea doar să-mi spună numele, fără nicio alta gluma, şi să obţină râsete.

KC: Rade.] Dar ne putem întoarce la asta? Pentru că aş vrea să intrăm puţin în asta şi să aflu ce… Cum ai intrat mai exact în situaţia cu reptilienii?

DI: Păi, da, tocmai voiam să spun… Motivul pentru care menţionez asta despre sincronismul vieţii mele este pentru ca, din 1996, când am început să parcurg informaţiile despre reptilieni, pentru că am trecut printr-o ridiculizare masiva la începutul anilor ’90, m-a eliberat de lucrul esenţial în care majoritatea oamenilor

trăiesc – închisoarea în care majoritatea oamenilor trăiesc – şi anume frica de ceea ce cred alţi oameni despre ei. Aşadar, pentru mine, dezvăluirea informaţiilor despre reptilieni spre sfârşitul anilor ’90 nu a fost o problemă, pentru ca nivelul de ridiculizare nu avea cum să fie mai mare decât a fost înainte.

KC: Dar de ce ai avut parte de ridiculizare înainte? Pentru ca ridiculizarea de care ştiu eu este cea legată de reptilieni.

DI: Oh, nu! Îţi voi spune o alta poveste care duce la asta. Spre sfârşitul anului 1990, când terminasem cartea Vibraţii ale Adevărului, şi a fost trimisa la editura pentru a fi publicata în primăvara anului 1991, am avut aceeaşi sentiment copleşitor – din nou, dorinţa, impulsul – de a merge în Perú. Şi nu aveam nicio idee de ce. Pur şi simplu trebuia să merg în Perú.

Aşa ca iau un avion spre Perú, neştiind de ce mă duc acolo şi aterizez la aeroportul din Lima. Din momentul în care am aterizat mi s-au întâmplat nişte lucruri sincronice minunate. Dar într-un final am avut un ghid peruvian care m-a ghidat prin zona.

Destul de ciudat este ca, prima dată când m-am întâlnit cu tipul ăsta a fost în Cuzco, în vechea regiune încă. Şi am mers acasă la el, pentru ca urma sa mergem într-o călătorie prin Perú începând cu ziua aceea, şi stătea pe spate dormind. Am intrat în casa pentru ca uşa era deschisa şi s-a uitat la mine şi mi-a zis, nu Buna, ci Ai avut vreun vis azi-noapte?

Poftim? am spus eu: Pai de fapt am avut. Am zis: Am avut un vis clar, real şi în tehnicolor în care unul dintre aceşti doi dinţi din fata căzuse, nu-mi amintesc care anume.

Şi el a spus: Bunicul tău încă este în viaţă?

Am spus: Păi, tatăl meu încă este în viaţă, de ce?

A spus: Pai asta simbolizează de obicei ca bunicul sau tatăl tău urmează să moară.

În gândul meu: Se pare ca tipul ăsta o să fie o sursă de ras pentru următoarele trei săptămâni.

KC: Rade.] Wow!

DI: Şi data următoare când am primit telefon din afara ţării, tatăl meu murise în Anglia. A fost de necrezut.

KC: Dumnezeule.

DI: În fine, am început să călătoresc cu acest tip ca să văd unde duce toată povestea asta, care într-un fel…

fundamental duce spre motivul din spatele acelei ridiculizări.

În final, ne-a cazat într-un hotel numit Sillustani în Puno. E undeva în sudul Perú-ului, nu departe de lacul Titicaca. Hotelul Sillustani a fost numit după o ruina încasa undeva la o oră, o oră şi jumătate distanta cu maşina. Aşa că erau poze ale acestor ruine peste tot pe pereţii hotelului. I-am spus tipului: Vreau să merg acolo.

Aşa că am ieşit. Cred că a făcut vreo înţelegere doar ca să obţină nişte bani de la mine, pentru că am plecat cu un mic autobuz pentru turişti cu geamuri pe laterale, cu şoferul autobuzului, ghidul şi eu, nimeni altcineva. Bill rade.]

Ajungem la locul acesta, şi e în mijlocul pustietăţii. Practic, atunci când te uiţi împrejur, este încercuit de munţi – la distanţă. Şi merg acolo. Singurii oameni care

erau acolo erau câţiva copii cu llame pentru ca turiştii să facă fotografii, dar nu era niciun turist.

Aşa ca merg pe acolo timp de o oră, şi e foarte frumos. Este pe un deal cu o laguna pe trei dintre parţi. Mă întorc la maşină. Şi sunt… a fost foarte frumos dar nu s-a ridicat la nivelul dorinţei mele de a merge la locul acesta.

Aşa că mă urc în autobuz şi începem să ne îndepărtăm. Mă uit pe fereastră, ca într-o reverie, şi vad aceasta movila undeva în dreapta. Trebuie să fi fost undeva la 3 minute de mers pe drum. Şi în timp ce mă uitam la aceasta movila, tot ce aud în capul meu este: Vino la mine, vino la mine, vino la mine. Poftim? Era totul foarte nou pentru mine. Adică: Ce se întâmplă cu viaţa mea?

Aşa că i-am spus ghidului: Putem opri maşina? –

autobuzul. Mă duc la acea movila. Aşa că m-am dus la acea movila. Nu puteam să văd asta din drum, dar când am ajuns în vârf, am văzut un cerc de pietre puse în picioare, undeva la nivelul brâului. Aceste pietre fuseseră acolo evident de foarte, foarte mult timp.

Aşa ca merg în mijlocul acestui cerc, şi mă uit spre Sillustani şi spre munţii din depărtare, şi e o zi peruviana de o căldură pătrunzătoare. Fără nori, niciun nor pe tot cerul. Foarte asemănătoare cu ziua de azi aici.

Am mers în centrul cercului şi deodată picioarele mele au reacţionat la fel cum reacţionaseră în magazinul de presa, numai ca într-un mod mult mai puternic. Simţeam ca un fel de magnet care-mi lipeşte picioarele de pământ. Şi, în gândul meu: Oh vai. Recunosc senzaţia asta. Va începe acum.

Apoi, am simţit ca o spirala trecând prin corpul meu,

din vârful capului, prin picioare, în pământ. Şi apoi alta venind invers.

Apoi, mâinile mi s-au întins la 45 de grade, aşa. Şi nu am luat o decizie conştientă să fac asta. Şi desigur, tii mâinile aşa pentru un minut, şi încep să te doară, sau umerii mei cel puţin. A fost mare parte dintr-o oră… trebuie să fi fost 45 de minute spre o oră în care mâinile mele au stat aşa. Când s-a terminat, umerii mei erau în agonie, dar în timp ce se întâmplă, nimic.

Ce a început să se întâmple apoi este ca o energie a început să treacă prin mine. Asta era în februarie 1991. Devenea din ce în ce mai puternică. Corpul meu a început să tremure de la asta şi am avut două foarte puternice gânduri care mi-au trecut prin cap, la fel ca în magazinul de presă.

Primul a zis: Vor vorbi despre asta 100 de ani de

acum încolo. Şi în gândul meu: Vor vorbi despre ce?

Şi celălalt a fost: Se va sfârşi când vei simţi ploaia. Tocmai am descris cum era vremea. „Se va sfârşi când vei simţi ploaia”? Adică, razi de mine, prietene.

Ce s-a întâmplat după, pentru următoarele 45 de minute – pentru ca timpul dispăruse; nu exista timp; mi-am dat seama de asta mai târziu – e ca energia asta a continuat să treacă prin mine. Iar eu am continuat să intru şi să ies din aceasta stare de dacă vrei, conştiinţă, ca şi cum ai conduce o maşină, şi deodată: Vai. Unde s-au scurs ultimele două mile?

Într-una din dăţile când am revenit într-o stare de conştientă, am observat ca în depărtare în munţi era o vaga ceata gri. Şi în timp ce o priveam, a devenit din ce în ce mai întunecată, foarte rapid, şi mi-am dat seama că ploua foarte tare în depărtare în munţi.

În următoarea porţiune de timp, cât de mult o fi durat ea, am privit aceasta furtuna ieşind dintre munţi. Meteorologii vorbesc despre, ştii tu, un „front de aer”. Aceasta era o linie dreaptă. Norul era o linie dreaptă. Am descris-o de multe ori. E ca şi cum ai trage perdeaua de-a lungul cerului.

Acest lucru se apropia de mine, şi în timp ce se apropia, soarele a dispărut. Fusese acoperit. Toţi norii se ondulau iar eu vedeam chipuri în nori. Nu avea niciun sens pentru mine, dar vedeam aceste chipuri în nori.

Apoi devine un zid de ploaie. Îl priveam cum se apropie de mine. Pana aici mă ţineam bine, ştii tu, cu aceasta energie trecând prin mine. În final mă loveşte – ploaie torenţială – şi totul s-a oprit. Atunci m-am clătinat şi mi-am simţit umerii în agonie, şi tot restul.

Multe alte lucruri s-au întâmplat, dar când m-am întors în Anglia după aia… După cum am zis mai devreme, cartea mea a fost publicata la începutul anului 1991, ceea ce e la puţin timp după experienţa asta.

Când privesc înapoi acum, este ca un… ştii tu, dacă ai un baraj care tine apa, apa e calma – nu? – pentru ca aia este starea naturala în acea situaţie, dacă vrei. Dar când se sparge barajul, tot iadul e eliberat în apa – nu? – în timp ce trece dintr-o stare în alta.

BR: Da.

DI: Când privesc înapoi, ce mi s-a întâmplat pe acea movila, a fost ca şi cum apele minţii mele au izbucnit şi timp de trei luni nu am ştiut pe ce planeta eram. Corect?

În toiul acestei povesti, cartea mea a fost publicata şi m-am dus la cea mai mare emisiune interactiva din

Marea Britanie la momentu' respectiv – se numea Wogan Show – într-o completa uluire despre ce se întâmplă cu mine. Apăruse în toate ziarele naţionale ca eu aş fi înnebunit.

Şi stăteam pe acest scaun în acea emisiune, şi publicul a început să râdă într-un minut sau două. Şi au ras practic timp de 15 – 16 – 17 minute şi mai departe după momentul acela, pentru că am început să vorbesc despre ce se întâmplă cu mine, cu toate că eu nu înţelegeam ce se întâmplă cu mine, şi asta a făcut să pornească cele mai extraordinare momente de ridiculizare. Şi… ah… m-a curăţat de acea frica de ceea ce gândesc ceilalţi oameni.

Dar am învăţat atât de multe despre comportamentul uman, îmi amintesc, ce ar trebui să faci când confrunţi acel nivel de ridiculizare e să fugi şi să te ascunzi, nu?

BR: Aceasta este una dintre metodele folosite pentru a ne controla.

DI: Da. Aşadar, ce am făcut este că m-am dus într-un turneu de discursuri universitare Kerry rade] în faţa tuturor acestor studenţi care nu veneau să asculte. Ei veneau să râdă. Nu?

KC: Ce am înţeles din povestea asta e că ai avut o experienţă kundalini. Eşti de acord cu asta sau o numeşti altfel?

DI: Nu îmi pasa.

KC: Dar ai investigat asta sau a vorbit cineva cu tine despre asta?

DI: Nu. Nu. Adică, am vorbit cu oameni despre experienţe kundalini, şi poate asta a fost. Vezi, ce fac eu

– pot doar să vorbesc în numele meu – este: Ce este, este. Ştii.

Unul din lucrurile pe care mi le-a zis mediumul, sau care mi-au fost zise prin ea în 1990 când a început povestea asta pentru mine, e ca: Vei confrunta opoziţii enorme dar ei vor fi mereu aici să te protejeze.

Acum, nu ştiu cine sunt ei. Abia că m-am gândit la cine sunt ei, pentru ca atunci când voi părăsi acest costum spaţial genetic, voi afla cine sunt ei. Tot ce fac este să-mi urmăresc intuiţia.

Şi ce s-a întâmplat cu mine în 1991, cu marea ridiculizare, a fost, cum viaţa face adesea, este că mi-a dat cel mai mare dar al meu ingenios deghizat în cel mai mare coşmar al meu, pentru ca asta era la momentul acela şi prin asta am trecut.

Aşadar, ce s-a întâmplat de fapt cu mine este ca ceva mi-a transformat simţul percepţiei, şi asta e îndeajuns pentru mine. Nu trebuie să ştiu detaliile celor întâmplate. Dar o experienţă kundalini? E foarte posibil să fi fost asta. Da.

BR: Şi între timp este legat de călirea oţelului.

DI: Poţi repeta?

BR: Călirea oţelului.

DI: Călirea oţelului… Da. Pentru ca de fiecare dată când mă întorc la… călătoria mea personala şi ceea ce fac în legătură cu transmiterea informaţiei, sunt absolut Unul singur.

Voiam să spun ce mi s-a întâmplat când am fost în acel turneu de discursuri universitare. Era la

Universitatea din Nottingham. Erau 1.000 de oameni acolo. As spune ca 950 veniseră să râdă. Am intrat pe scena, şi au trecut aproape 15 minute pana am putut să vorbesc, pentru că era pur şi simplu abuz, ridiculizare, râsete, pahare de plastic de bere aruncate spre scena.

Pur şi simplu am stat acolo şi am aşteptat să se calmeze, pentru ca trebuiau să facă asta în final, şi când au făcut-o, am zis: Credeţi că sunt bolnav mintal, nu-i aşa? Şi vă imaginaţi cum era: [imita răspunsul gălăgios al publicului] Paiii daaa… [şi alte vocalizări nepoliticoase].

Şi am spus: Atunci asta ce spune despre voi? Pentru ca voi practic aţi plătit să veniţi aici şi să ridiculizaţi pe cineva pe care îl consideraţi bolnav mintal! Kerry rade.] Şi să vezi, puteai auzi un bold căzând, şi puteai să auzi un bold căzând pentru tot restul serii.

Să faci ce am făcut eu, să vorbeşti despre nişte lucruri foarte bizare, ştii tu, numele meu trebuie doar menţionat într-un ziar naţional în Marea Britanie şi rezulta o ridiculizare completa, orice as zice.

BR: S-a mai ameliorat puţin.

DI: Puţin, nu foarte mult totuşi. Adică, am candidat pentru parlament în iulie anul trecut, iulie 2008 – nu ca să fiu ales – ştiam că nu voi primi niciun vot. Nu voiam niciun vot. Adică, trebuie să fi fost primul candidat parlamentar care împărţea fluturase tuturor pe care scria: Nu vreau voturile voastre, doar atenţia voastră pentru un moment. Dumnezeule, nu voiam să mă implic în chestia aia! Dar, din nou, a fost o experienţă minunata şi am învăţat mult din ea.

Dar acoperirea media a fost… Am făcut o prezentare media pentru presa naţională care a durat, nu ştiu, 50 de

minute, poze în Power Point şi chestii, în care am vorbit despre nivelul celor 5 simţuri al acestei povesti. Pentru ca orice altceva, adică, pana şi asta i-a dat peste cap. Orice altceva, reptilieni… vă daţi seama, vai.

Ceea ce au făcut e că au început să mă abuzeze şi m-au abuzat, şi m-au ridiculizat. Ironia este ca cel care a făcut mare parte din abuz… unul din lucrurile care am spus ca urmează să vină, a apărut chiar pe prima pagină a ziarului sau şase săptămâni mai târziu. Adică, e bizar. Oamenii ăştia au o disonanta cognitiva totala, aşa ca ei nu pot lega aceste două lucruri între ele.

Aşa ca încă exista chestia asta, dar nu contează, ştii. Suntem într-o situaţie unde, mulţumită internetului, putem trece peste aceşti oameni trişti care lucrează cu minţile lor de ciment în media mainstream.

BR: Şi nu trebuie să ajungi la toată lumea, doar la

destui oameni. Este Principiul celei de-a o sută maimuţe.

DI: Da. Îţi spun ce simt din ce în ce mai mult. Adică… Uite, pot simţi asta când vorbesc, când vorbeşte oricine. Este o comunicare vibraţionala. Este linişte între noi doi. Este linişte când vorbeşti cu mine pana creierul meu decodează mesajul.

Aceasta este comunicaţie vibraţionala. Şi cred foarte puternic ca nu contează doar faptul ca oamenii aud aceasta informaţie, este faptul ca informaţia circula.

Dacă ţi se ia un interviu la o staţie radio, poate 100.000 de oameni îl vor asculta. Dar frecventa acelei difuzări care poarta informaţia trece prin eter, dacă vrei, şi poate fi captata în final de oamenii care nici macr nu asculta interviul radio. Îi atinge la un nivel vibraţional, şi, ştii tu…

KC: Cred că aşa este. Vorbeşti despre Efectul Fluturelui în esenţă.

DI: Da, se…

KC: Se multiplica. Este de fapt un mod foarte interesant de a pune problema. Ştii tu, la un nivel subliminal… pentru ca noi existam la atât de multe niveluri diferite.

DI: Mm-hm. Exact.

KC: Sunt ca nişte valuri. De fapt… aceste valuri îi lovesc. Şi este replica pe care o repet în ultima vreme, care zice, ştii tu: Învăţăm prin osmoza la fel de multe cate învăţăm prin cuvinte. Pătrunde de fapt doar prin osmoza.

DI: Da.

KC: În pielea noastră. În creierul nostru.

DI: Exact.

KC: Suntem receptori.

DI: Exact. Suntem receptori/transmiţători. Asta suntem. Dar oamenii cred că singura metoda de comunicare e comunicarea voce-catre-ureche.

Îţi voi spune o poveste amuzanta. În 2003 eram în pădurea tropicala din Brazilia şi am luat aceeaşi drog psihoactiv numit ayahuasca. Nu mi s-a spus ca iau un drog psihoactiv, dar mă bucur că am făcut-o totuşi. A fost fantastic. Mulţi oameni au avut experienţe negative dar…

Aceasta voce feminină mi-a vorbit la fel de tare cum vorbesc eu acum, timp de 5 ore, despre cum realitatea, realitatea fizică, este o iluzie. Lucruri absolut uimitoare. Foarte, foarte amuzant. Adică, picioarele mele au părut că sunt făcute din aer de vreo două ori, era atât de amuzant ce se întâmplă.

Şi în timp ce vocea îmi spunea acele lucruri, vedeam poze care evident erau proiectate. Era una unde am ieşit pe o scenă şi aveam public. Am văzut doar primele rânduri din public, şi aceasta voce a zis: Vorbeşti cuvinte pentru a ţine mintea mulţumită, practic pentru a ţine creierul mulţumit.

Şi în timp ce vocea spunea asata, am văzut două femei în rândul din fata în aceasta scena ce mi-a fost priectata, şi am mers în partea din faţa a scenei şi pur şi simplu am stat acolo şi nu am spus nimic – Linişte. După o vreme una dintre femei o înghionteşte pe

cealaltă femeie şi zice: Ce face?

Şi vocea… a fost atât de amuzant ce a zis pentru că a venit ca de nicăieri. Vocea zice: Vorbeşti doar pentru ca dacă nu ai vorbi, publicul ar întreba când oare o să înceapă? Rade.]

Asta conţine de fapt o înţelepciune foarte profunda, pentru ca adevărata comunicare între noi este nonverbala.

KC: Absolut.

DI: Şi asta e o veste bună. Asta este ce încerc să arăt oamenilor. Cu cât spui adevărul mai mult – chiar dacă oamenii nu asculta – schimbi, sau oferi, un câmp vibraţional la care alţi oameni se pot racorda.

Ştii, când mă uit la viteza cu care oamenii se trezesc,

nu e doar datorită informaţiei de pe internet. Nu e doar datorită informaţiei din cărţile mele sau din cărţile altcuiva.

Se întâmplă ceva masiv, vibraţional, care se potriveşte în totalitate cu ceea ce am primit de la acel medium în 1990, şi este următorul lucru: Urmează o revoluţie spirituală şi ia forma unei schimbări vibraţionale.

Eu o pot vedea. În 1990 – nicio dovada. Acum? Adică, te rog. Şi tu o poţi vedea. În LA unde am vorbit recent, au venit oameni la mine, spunând: Făceam parte în totalitate din sistem până acum trei luni.

KC: Corect.

DI: Am citit una din cărţile tale şi deoadata sunt complet schimbat.

Acum, nu e doar pentru că au citit una din cărţile mele. Dacă te racordezi la aceasta schimbare vibraţională, apoi bang! Lucrurile se pot întâmpla foarte, foarte rapid. Şi, personal, vad ca pe un lucru bun ca, din experienţa mea, am trecut prin toată acea… toată acea experienţa de coşmar din prima parte a anilor '90 când am început să mă trezesc, neştiind ce se întâmplă.

Pentru ca acum poţi explica oamenilor ca, dacă ai aceasta creaţie energetica aici – ceea ce te reprezenta pe tine, care crezi ca totul este real şi ca sistemul te ajuta pe tine, şi ca asta este de ultima ora în evoluţia umană, toate aceste prostii – acel camp vibraţional vibrează starea ta de a fi spre exterior, şi va atrage oameni către tine, locuri, moduri de viaţă, experienţe etc., locaţii, care se potrivesc stării tale interioare de a fi, pentru ca stare exterioara este o proiecţie a stării interioare.

Aşa că, atunci când începi să te transformi – asta s-a

întâmplat cu mine, dar se întâmplă cu toată lumea – într-o alta stare de a fi care atrage către tine un grup de oameni, locuri, lacţii, moduri de viaţă etc., foarte diferite, este o tranziţie între cele două. Nu funcţionează aşa: Una a dispărut! Ia d-aici! Kerry rade.]

Aceasta trebuie să se năruie în timp ce cealaltă iese la iveală. Este un proces în care una pierde putere asupra realităţii, alta câştigând putere. Se poate întâmpla foarte rapid, dar nu e instantaneu.

KC: Asta este de fapt o excelentă metafora pentru ce se întâmplă în macrocosmosul planetei.

DI: Exact!

KC: Şi în Statele Unite, în special, dar cu siguranţă în Anglia. Ştii tu, peste tot. Putem să vedem asta peste tot. Adică, ce se întâmplă aici cu colapsul economic şi cu

oamenii care-şi pierd casele, cochiliile, dacă vrei. Le schimba viaţa.

DI: N-aş putea să fiu mai mult de acord.

KC: Şi cu cât rezişti mai mult, cred, cu atât mai multă distrugere va avea loc. Cu cât rezişti mai puţin, cu atât mai rapid se va sfârşi faza distructiva şi vei putea să începi să te caţeri înapoi.

DI: Exact.

KC: În cazul tău, ai fost destul de extraordinar în sensul că ai avut aceasta schimbare radicala în viaţa ta. Ai trecut, ştii tu, aproape direct de la negru la alb. Aproape că nu a fost un colaps pentru tine, suna ca şi cum, cu toate că ai zis ca timp de trei luni…

DI: Trei luni a durat marele colaps.

KC: Dar asta e extraordinar de rapid, mai ales în anii ’90. Astăzi, cred că asta se întâmplă cu oamenii, şi trec printr-o tranziţie mai rapidă. Şi, în anumite sensuri, exista şi un motiv pentru asta, pentru ca tu şi alţii ca tine au făcut totul ca să fie mult mai uşor pentru cei care trec acum prin aceste schimbări.

DI: Sper.

KC: Trecând printr-un voal.

DI: Aşa sper. Adică, am o mare satisfacţie când oamenii spun că au fost ajutaţi să înţeleagă ce se întâmplă. Şi ai absoluta dreptate. Adică, vorbesc despre asta mult acum pentru ca între asta – vecheul sine şi tot ce proiectează în ceea ce numim experienţa fizica, şi noul sine care proiectează ceva diferit – exista, aparent, un haos.

Se rup relaţii, îţi pierzi locul de muncă, îţi poţi pierde casă, toate lucrurile alea, şi dacă trăieşti asta fizic, o experienţă de sunt-un-corp-uman, atunci este foarte, foarte dificil.

Dacă zici: Uite, aici vreau să ajung, şi realizezi ca asta este tranziţia pentru a ajunge acolo, atunci poţi încercui experienţele neplăcute ca fiind exact asta – o experienţă – prin care treci pentru a ajunge undeva. Şi foarte corect. Colectivul…

Sunt atât de multe niveluri, ştii. Oamenii îmi spun uneori: Spune-mi ce se întâmplă. Eu spun: Păi, mai întâi de toate, nu sunt un guru, dar dacă vrei să ştii ce cred eu că se întâmplă, întrebarea mea este: Despre ce nivel al evenmentelor vrei să vorbim? Pentru că sunt atât de multe moduri de a observa acelaşi lucru.

Deci la un nivel, aceste pedigriuri ale Illuminatilor au distrus sistemul economic global pentru că vor ca acest lucru să fie o problemă la care ei să ofere o soluţie, care este înfricoşător de orwelliana, fascista, un sistem economic centralizat.

Dar la un alt nivel, as sugera, mult peste nivelul lor de înţelegere – pentru că sunt blocaţi în propria lor cutie, altfel nu ar face ceea ce fac – suntem martorii tranziţiei de la Societatea închisoare la Societatea Paradis, dacă vrei, sau Societatea Libertăţii.

Şi să trecem de la sistemul pe care l-am avut, care e bazat pe control şi impunere, la sistemul spre care ne îndreptăm – care reprezintă de fapt aceasta schimbare vibraţională – acesta trebuie să dispară şi în momentul acesta el dispare.

KC: Aşa este.

DI: Dacă oamenii… şi este uşor să zici asta. Este uşor să spui aceste lucruri aparent banale când, ştii tu, ţi-a bătut cineva la uşa şi ţi-a spus că trebuie să-ţi părăseşti casa astăzi. Dar dacă putem menţine acest nivel de a vedea lucrurile, devine mai uşor.

Trecem prin acest proces unde totul se năruie. Şi dacă putem încercui aceste lucruri ca fiind ceea ce sunt, adică o experienţă colectiva prin care ajungem unde vrem să ajungem – o lume libera, o lume plină de bunătate, o lume plină de dragoste, o lume în care eşti liber să-ţi exprimi unicitatea în loc să fii captiv în propria ta mica versiune şi falsa identitate a ceea ce ţi se spune că eşti – atunci este mult mai uşor decât dacă încerci să te agăţi de stricăciunile unui sistem muribund şi încerci să menţii totul la fel.

KC: Aşa este. În anumite privinţe, ai fost un fel de

inovator, la care stare a trebuit să ajungi de unul singur.

BR: Îmi imaginez că ai mult mai mult sprijin acum de peste tot, exact cum descrie şi Kerry, decât aveai atunci când simţeai că eşti singur coborând printre curenţi.

DI: Da. Este ciudat, totuşi, pentru ca… adică sunt multe lucruri despre care aş vrea să vorbesc pe care tocmai le-aţi menţionat, pentru că sunt de părere că sunt foarte, foarte importante.

Nu as spune că sunt un singuratic, dar conexiunea mea a fost întotdeauna cu ceea ce mă conduce pe mine şi îmi deschide uşi şi mă împinge în direcţia asta, şi eu doar urmez asta. Aşadar, cu toate că am fost singur în atâtea sensuri când s-a întâmplat totul, aveam totuşi acea conexiune. Şi încă am acea conexiune acum.

Şi omenii sunt foarte buni şi oferă foarte mult sprijin,

dar încă practic acţionez în propriul meu balon şi pur şi simplu îmi văd de drum. Nu am de-a face cu organizaţii. Nu mă asociez cu alţi cercetători sau ceva de genul ăsta. Pur şi simplu urmez acest impuls. Dar este mai uşor, pentru că sunt mai mulţi oameni care sunt deschişi la ceea ce spun. Dar, ştii tu, ceea ce ai menţionat este foarte, foarte important şi…

Ştii tu, pentru mine, cea mai mare boala umană dintre toate, pentru ca totul rezulta din ea, este nesiguranţă. Ironia este ca eu mi-am găsit siguranţă în momentul de vârf al ridiculizarii naţionale în masa. Pentru că este acel vers în acel cântec, era prin anii ’60 cred: Libertatea este doar un alt cuvânt pentru nimic rămas de pierdut.

KC: Absolut.

BR: Şi trebuie să priveşti în interior pentru siguranţa ta. Nu o vei primi de nicăieri din afară.

DI: Da. Adică, mă uit la situaţia mea cu referire la acel vers din acel cântec la începutul anilor ’90, începutul-mijlocul-anilor 90, eram ridiculizat de o întreagă naţiune, aşa că nu mai aveam nimic de pierdut. Şi aşa mi-am găsit libertatea, libertatea sa scap din închisorile fricii de ceea ce cred ceilalţi oameni. Şi practic ziceam: Râdeţi! Râdeţi, dar asta sunt eu.

Ştii, am văzut un abţibild de maşină interesant.

BR: Sunt eu şi sunt liber.

DI: Am văzut un abţibild de maşină interesant în California – trebuie să fie California – şi spunea: Voi râdeţi de mine pentru că sunt diferit. Eu rad de voi pentru că sunteţi toţi la fel! Kerry rade.]

Eu nu rad de oameni că sunt toţi la fel, dar este ironic

atunci când aceasta mentalitate de turma se concentrează pe o singură persoană, cum s-a întâmplat în Marea Britanie la momentul acela. Şi te uiţi la ei şi te gândeşti: Voi râdeţi de mine? Dumnezeule! Rade.]

Şi aşa, această situaţie economică… şi, ştii tu, am descris-o recent ca fiind o demolare controlata a unei clădiri. Vezi cum se detonează explozibilul şi apoi este o secunda bizara de pauza înainte să cadă clădirea, apoi se prăbuşeşte. Aşadar, în termenii economici ale acestei prăbuşiri, ne aflam în acea secunda bizara de pauza.

Nu am văzut nimic până acum. Adică, aceasta este o prăbuşire pe care nimeni în viaţă astăzi n-a mai văzut-o. Va fi comparată cu anii 1930, dar pentru ca lumea este acum cum este şi sunt mai mulţi oameni, şi tot sistemul proprietăţilor caselor şi restul lucrurilor, cred că va fi mai mare.

BR: Aşadar oamenii cu grădini şi modalităţi independente de a face orice vor fi mult mai interconectaţi.

DI: Asta este ideea. Ai absoluta dreptate. Absolut. Aşa ca acum ne confruntam cu acesta situaţie de care vorbeşti tu, unde trebuie să reevaluam… şi ar fi fost o idee bună sa facem asta oricum…

KC: Da. Rade.]

DI: …simbolurile noastre pentru succes.

KC: Corect.

DI: Acum, din cauză că nesiguranţa domina între oameni şi în societate, şi individual şi colectiv, şi la nivelul guvernelor şi media şi restul, sunt oameni care se simt constant în nesiguranţă, majoritatea oamenilor

nu înţeleg cine sunt în sinea lor. Ei înţeleg asta din ceea ce cred că sunt acolo în exterior. Vezi? Totul e în capul lor.

KC: Absolut.

DI: Aşadar, dacă vrei să atragi spre tine recunoaşterea pe care o vrei pentru că eşti o persoană în Regulă, pentru a-ţi hrăni nesiguranţa, trebuie să ai succes acolovin exterior pe baza simbolurilor de succes care acolo în exterior sunt recunoscute ca succese. Şi, desigur, prin media şi îndoctrinare din leagăn pana în mormânt, este vorba de mai mulţi bani, o casă mai mare, o maşină mai mare, celebritate, toate chestiile astea, titluri, şi toate afacerile astea.

BR: Cel care moare cu mai multe jucării câştiga.

DI: Da. Aşadar, ceea ce obţii este nesiguranţa de sine

– pentru a hrăni într-un fel recunoaşterea şi pentru a diminua nesiguranţa – urmăreşti aceste simboluri de succes pe care societatea a decis că sunt succese.

Şi uitam alte simboluri de succes: Sunt fericit? Sunt împlinit? Ştii tu. Locuiesc într-o societate, o blândă, iubitoare societate în care aş vrea să locuiesc.

Toate acestea sunt trecute cu vederea, pentru ca celălalt lucru legat de nevoia de a avea succes în acest mod, pentru a hrăni asta, este acela că trebuie să te întreci cu toţi ceilalţi care încearcă să aibă succes în acelaşi mod pentru a-şi hrăni propria nesiguranţă.

KC: Corect.

DI: Şi asta creează aceasta societate „Caine pe câine / Vârful stâlpului uleios”, unde toţi calca peste toţi – nu toţi, dar marea majoritate calca peste toată lumea în aşa

fel încât ei să fie deasupra grămezii care le-a hrănit nesiguranţă în mod profund cu simbolurile succesului.

Aceasta nesiguranţă este motivul pentru care găseşti unii dintre cei mai nesiguri oameni pe care îi vei întâlni vreodată în locuri precum Hollywood şi în domeniul divertismentului pentru ca nesiguranţa lor este de aşa natura… Şi nu sunt toţi aşa. Sunt oameni foarte siguri care doar canta sau le place să fie actori, dar sunt mulţi oameni nesiguri pentru că au nevoie de acea admiraţie în plus pentru a-şi hrăni nesiguranţă.

Şi aşa, dacă ne putem muta punctul de observaţie de la eu sunt acest corp pe care-l văd în oglinda dimineaţa. Eu sunt David Icke. Eu sunt Charlie smith, Ethel Jones, oricine, înspre Eu sunt Conştiinţa având o experienţă, atunci valorile a ceea ce înseamnă succes se schimba deoarece punctul tău de observaţie pentru toate lucrurile se schimba.

Mintea care lucrează prin corp e cea care se ocupa de status şi de simbolurile succesului, care sunt Cât de înaltă este grămada ta de bijuterii? Pe când, Conştiinţă nu lucrează cu bijuterii. Ea ştie că ele sunt iluzorii. Şi, desigur, când ai de-a face cu bijuterii, ele te controlează, nu le controlezi tu pe ele. Rade.]

BR: Desigur.

DI: Aşa că, pentru mine, întreaga fundaţie, trecând prin aceasta prăbuşire spre ceva mult mai bun ca rezultat, şi întreaga transformare în general, reprezintă ieşirea din Minte şi intrarea în ceea ce numesc eu Conştiinţă, care este ceea ce se afla în spatele acestui joc de realitate virtuala, în spatele acestui computer biologic pe care îl numim corp.

Şi poţi începe să vezi diferenţele pentru ca Mintea

lucrează cu structura. Lucrează cu ierarhie şi cu individualizare. Priveşte totul ca fiind ceva individual.

BR: Şi polarizare.

DI: Da. Şi dacă asta reprezintă ceea ce eşti, dacă aşa priveşti viaţa, în structuri ierarhice, individualizare şi competiţie, toate aceste lucruri, te afli în Minte. Ironia este ca religiile se afla în Minte. Sunt toate structuri ale Minţii, religiile. De aceea au reguli şi reglementari.

BR: Desigur.

DI: Asta este un alt mare bec roşu. Hey! Minte! Şi asta înseamă reguli şi regelmentari.

KC: Şi limitări.

DI: Limitare, o anume limitare. Aşa că, dacă ne putem

schimba punctul de observaţie în aşa fel încât să nu ne mai vedem, în mod esenţial, şi lumea în care credem că trăim, în acei termeni, şi să privim asta din punctul de vedere al Conştiinţei…

Am spus mai devreme ca aceasta forţă care m-a împins într-un fel prin ultimii 20 de ani m-a dus prin experienţe sincronice pentru ca eu să înţeleg conspiraţia la nivelul celor 5 simţuri, apoi am trecut în conexiunea interdimensională şi conexiunea reptiliana cu aceste familii.

Şi din 2003 m-a dus în ceea ce ştiu eu că este pe departe cel mai important lucru, anume înţelegerea naturii realităţii. Deoarece, ştii tu, cum poţi intelge propriia ta viaţă şi cum poţi lua controlul asupra experienţelor tale în vreo forma, dacă nu ştii cine eşti, unde eşti, sau dacă nu cunoşti natura lumii în care trăieşti?

Aceasta informaţie, pentru mine, este pe departe cea mai importantă, pentru ca schimba modul în care treci prin experienţe de la inaceasta-lume la a-observa aceasta-lume, sau un amestec între cele două, şi asta…

Dacă eşti inaceasta-lume şi eşti din aceasta-lume, atunci ce urmează în curând va fi un adevărat coşmar. Dacă devii un observator, şi de asemenea eşti cel care trece prin aceste experienţe devenind mai conştient, atunci este mult mai uşor. Pentru ca acela nu eşti tu, aceea este experienţa pe care o observi şi…

KC: Absolut. Asta este ceva care… George Green spune că a fost contactat de Plejarani, şi s-au folosit de el pentru a scrie o carte care zice exact acelaşi lucru, că trebuie să rămâi în „modul observator”.

DI: Exact.

KC: Şi să observi ce se întâmplă şi să nu te împiedici în experienţe în aşa fel încât, după cum ai zis şi tu, devii din aceasta-lume în loc de inea-dar-nu-din-ea.

DI: Da. Şi ce am descoperit, vorbind din ce în ce mai mult despre realitatea în care trăim, este ca, dacă vrei, mai reduce din intensitatea fricii de ceea ce se întâmplă.

Pentru că e ciudat, sincer. Cred că în momentul în care vom afla tot ce se întâmplă şi natura experienţelor pe care le avem şi ce ce în spatele acestor lucruri, cred că vom rade săptămâni întregi. Sincer cred că vom rade săptămâni întregi. Şi noi credeam ca de fapt e AIA? Dumnezeule!

Toată chestia cu încrederea în labirint şi deschiderea şi închiderea uşilor încă din 2003, pentru mine – şi devine din ce în ce mai adânc, şi mai adânc şi mai adânc

– este: Ce este realitatea? Cine suntem noi, ce facem aici? Şi cum interacţionam cu ea?

Şi este foarte clar pentru mine ca acesta este un univers de realitate virtuala de o complexitate enorma în comparaţie cu ce percepem noi că este simularea realităţii virtuale în lume. Şi, ştii tu, asta nu este doar o supoziţie. Este un fapt care poate fi dovedit ştiinţific.

BR: Da. Adică e atât de bine făcut încât credem că e real. Rade.]

DI: Da. Ştii, cele 5 simţuri doar decodează informaţia vibraţionala în semnale electrice, le trimite către creier şi creierul le decodează în aceasta structura pe care noi o consideram ca fiind acolo-afară, dar este de fapt ininteriorul-nostru.

Singurul loc în care aceasta lume exista, o aşa numita

lume solida, o lume tridimensionala, este acolo-afară, credem noi. Dar de fapt nu exista acolo-afara. Acolo-afara sunt doar câmpuri vibraţionale. Exista aici-inauntru atât timp cât noi o construim. Şi pana şi creierul este o structura decodată. De fapt decodam lucrurile la un nivel energetic.

Asta este foarte, foarte important, pentru ca manipulatorii, ce fac ei, pentru că au acumulat aceasta cunoştinţă de baza şi au perpetuat-o la cel mai înalt nivel de reţea de societăţi secrete şi au sustras-o complet din circulaţia publica…

KC: Aşa este.

BR: Da.

DI: …Ei ştiu ca dacă vom căuta acolo-afara răspunsuri, creazand că exista un acolo-afară, în loc de

aceasta proiecţie iluzorie care este de fapt acolo, nu vom reuşi niciodată să schimbăm ceva.

BR: Da.

DI: Niciodată! Nu vom schimba niciodată nimic, şi odată ce zici: Ah! Nu exista acolo-afară, aşa ca de unde vine totul? Oh! vine de aici-din-interior, aşa ca aici trebuie să mă schimb. Oh! Poftim!

E ceea ce numesc eu – şi asta fac majoritatea oamenilor din cauza suprimării acestei cunoştinţe – este ca ei stau în cinematograf şi tipa la ecran pentru că nu le place filmul.

KC: Mm-hm.

DI: Şi oamenii zic: Eşti nebun. Nu vei schimba niciodată filmul ţipând la ecran. Mergi şi găseşte sala de

proiecţie. Schimba rola dacă nu-ţi place filmul!

Iar proiecţia este atât de adânc în sinea noastră, ştii. Un studiu pe care l-am văzut recent spune ca doar aproximativ 5% din comportamentul nostru şi deciziile pe care le luam sunt făcute cu mintea conştientă. Personal, aş spune ca, de fapt, asta nu e adevărat. As spune ca 100% din ce se întâmplă în aceasta realitate tridimensionala este doar în capul nostru – de fapt este o proiecţie.

Mintea conştientă nu este de fapt deloc cea care ia decizii. Este observatorul şi cel care trăieşte experienţa, şi practic este acelaşi principiu ca acela cu proiectorul de film care vine din interior, un interior pe care îl numim subconştient, unde toate acele pattern-uri de aer de care suntem influenţaţi ne afectează proiecţia şi citirea acestei proiecţii. Şi vine din subconştient. Pana ajunge pe ecran aici-inauntru, simbolic pe ecranul

cinematografului, este gata alcătuit.

Aici trebuie să aibă loc schimbarea – în interiorul nostru – pentru a schimba proiecţia pe care mintea noastră conştientă o trăieşte. Oamenii sunt atât de prinşi în mintea conştientă, ca şi cum asta ar fi singurul nivel.

Adică, îi auzi vorbind despre subconştient şi toate aceste lucruri, dar de fapt este: Am gândit-o. Păi, cum de experimentele au arătat ca schimbările electrice şi schimbările musculare care fac o acţiune posibila se produc o fracţiune de secundă înainte ca mintea conştientă să decidă să facă asta?

Este aşa pentru ca de fapt joacă un rol. Aşa că, acesta dezbatere despre Trebuie să mergem în interior, acest „trebuie să mergem în interior” din New Age – şi sunt multe chestii pe care le-aş contrazice despre acest New Age – dar această temă elementara este absolut corecta,

zic eu.

Şi ce încearcă să facă întreagă conspiraţie este să încerce să ne facă să privim acolo-afara. Să mergem să protestam. Să mergem să facem asta. Să mergem să facem aia. Şi protesteazi şi ai un milion de oameni pe străzile Londrei protestând împotriva războiului. Şi ce se întâmplă? Raboiul continua, şi începe alta încurcătură.

BR: Este doar mult mai dialectic.

DI: Da. Avem nevoie de o schimbare a proiecţiei.

KC: Aste este de fapt unul din lucrurile la care am ajuns, şi suntem conştienţi ca schimbarea trebuie să aibă loc la nivelul Conştiinţei. Şi apoi, Conştiinţă este de asemenea locul unde trebuie să aplici schimbarea viziunii tale asupra realităţii.

Nu poţi să te opreşti acolo. Trebuie să pătrundă în toate. Aşa că trebuie să fie încorporat în acest corp, dar trebuie să vorbim despre cine deţine controlul. Aşa ca dacă Conştiinţa deţine controlul şi pot folosi asta să fac, de exemplu, ce facem aici, ceea ce poate fi folosit mai departe pentru schimbare, şi să împingă schimbarea, şi să ajute schimbarea, atunci acesta este un lucru bun.

Dar nu este de ajuns, în alte cuvinte, doar să priveşti în interior ca Buddha şi pur şi simplu să stai în mintea ta şi să nu faci nimic. Pentru ca nici a face nimic nu este răspunsul.

Suntem aici cu un anume scop. Se joacă un joc aici în afară, şi dacă rămâi în Conştiinţa şi eşti în stare să schimbi tu-ul interior şi apoi să reflecţi asta spre exterior, şi să facilitezi, ceea ce este de fapt ceea ce faci, evident. Şi evident încorporezi acest lucru în viaţa ta. Şi ce

facem noi cu Project Camelot este că vorbim de asemenea despre… Nu poţi să te revolţi pe străzi şi să obţii rezultate reale pentru ca de fapt e vorba despre, ştii tu, acţiune/reacţiune. De fapt asta este.

DI: Exact. Sunt de acord.

KC: Dar poţi să uneşti minţile şi să meditezi. Sunt locuri de acţiune care sunt foarte proactive şi pot schimba lumea într-un mod pozitiv. Este o dilemă foarte interesantă pentru oameni că trebuie de fapt să încorporeze schimbarea pe care o caută, şi să o trăiască. Ştii, nu poţi fi în contradicţie cu ceea ce este în interior. Nu funcţionează aşa. Trebuie să existe o cale de mijloc.

DI: Păi, eu as zice aşa. As spune ca, după cum am şi menţionat acum câteva minute, aceasta structura holografica, iluzorie, fizica pe care am asamblat-o în capul nostru ca un internet holografic, cum îl numesc eu.

Din care 100% este o proiecţie, şi pana ajunge pe ecran este un fapt împlinit în experienţa noastră.

Dar mulţi oameni cu care m-am întâlnit şi pe care i-am auzit cred că dacă doar stai şi meditezi sau te retragi în interior, asta este tot ce trebuie să faci. Dar aceasta este o proiecţie de undeva. Aşa ca aceasta proiecţie este o carte deschisă reprezentând egoul nostru interior, individual şi colectiv. Aşadar, ceea ce vedem în afară în aceasta experienţa spune tot despre starea noastră de a fi.

Poţi spune Mergi în interior, şi poţi să foloseşti asta ca pe o scuza pentru nu a fi la exterior şi poţi merge în interior să meditezi. OK. Păi ce se întâmplă în proiecţie ca rezultat a ceea ce faci? Singura proiecţie pe care o afectezi eşti tu stand într-un colţ cu picioarele încrucişate. Ce altceva se schimba?

Da, desigur, poţi schimba lucrurile la nivel vibraţional, într-o anumită măsură, dar ce se întâmplă în lume ne spune ce se întâmplă în interiorul nostru, şi am cam ratat conexiunea asta. Aşa că, dacă nu facem nimic care să aducă o contribuţie genului de lume în care am vrea să trăim, lumii fizice, atunci asta spune ceva despre starea de a fi a noastră în interior. Dar nu facem asta.

KC: Corect.

DI: Şi vad atât de multe scuze inventate de oameni care au devenit într-o oarecare măsură conştienţi de ceea ce se întâmplă, ca să poată justifica de ce nu fac nimic. Oamenii îmi spun mie: Pai tu nu ne spui ce să facem.

Şi eu spun: Păi, de fapt, vorbesc despre a deveni conştient şi toate lucrurile astea. Cred că asta e un început. Dar, nu e scopul meu să îţi spun ce să faci. Şi dacă eşti de părere că eu trebuie să-ţi spun ce să faci,

atunci nu asculţi, pentru aici e vorba de fapt de obţinerea puterii pana la punctul în care noi proiectam, în loc să ne uitam aici-afara la o treabă gata făcută.

KC: Absolut.

BR: Este un paradox activ aici, nu-i aşa? Pentru ca asta nu este întreaga poveste. Altfel ai sta undeva într-un colţ zâmbind şi nu ai vorbi cu noi, şi nu ai munci atât de mult, şi nu ai vorbi cu oamenii pentru a contribui la procesul trezirii lor ca să poată să li se alăture în aceasta înţelegere, pe care şi noi o împărtăşim cu tine.

Este important, într-un fel, să ne prefacem ca totul este real, pentru ca asta este platforma de pe care ne putem trezi şi lua iarăşi parte la Conştiinţa. Aşa că este un paradox. Funcţionează la ambele niveluri. Ceea ce zici tu că e adevărat, şi toată asta e o iluzie şi nimic nu contează. Dar e destul de importanta pentru ca noi să

vorbim despre ea.

KC: Ce spuneam eu este ca, în prezentarea ta vorbeşti despre Conştiinţa şi despre Minte… Sunt mulţi oameni excelenţi peste tot care ajung la nişte concluzii excelente. Şi totuşi nu le pot trăi. Vezi? Manifestarea nu ajunge nicăieri.

DI: Da. Devine un punct de observaţie intelectual, academic, în loc să devină Conştiinţă, ceea ce este ceva care este pur şi simplu.

Diferenţa pe care o fac din ce în ce mai mult este între Minte şi Conştiinţa. Şi as merge mai departe, şi as spune că vorbim despre „mintea mea, mintea ta, mintea lui, mintea ei”. Nu văd lucrurile aşa. Eu vorbesc despre Mintea.

Mintea este o structura a acestui univers de realitate

virtuala care ne permite noua – Conştiinţei – să ne interconectam cu aceasta realitate virtuala. Este ca un canal. Şi nu e absolut nimic în neregulă cu ea, atâta timp cât serveşte experienţei Conştiinţei, şi serveşte abilităţii noastre de a interacţiona cu acest univers de realitate virtuala.

Ce s-a întâmplat – şi as sugera puternic de fapt ca lucrurile au fost manipulate în aşa fel încât să se întâmple astfel, nu numai de aceste familii, dar şi de alte nivele de manipulare – este că am fost manipulaţi într-o falsa identitate care este aceea de a ne identifica şi de a identifica cine suntem cu Mintea, care acţionează direct prin corp, şi se numeşte „David Icke”, „Ethel Jones”, „Charie Smith”, care se priveşte în oglinda şi crede ca asta este el.

Practic, ştii, acesta este un computer biologic. Nu este un computer care doar reacţionează la modul cum este

programat să reacţioneze la primirea de date. Are abilitatea sa – ei le numesc computere vii – computere biologice. Încearcă să le construiască acum în diferite părţi ale lumii. Au capacitatea de a analiza informaţia şi de a lua decizii în funcţie de asta. În alte cuvinte, într-un sens destul de concret, au capacitatea de a gândi.

Ce se întâmplă este ca, dacă suntem prinşi în Minte şi în identitatea de sine, sau „Acea reflexie din oglinda sunt eu" şi nu doar experinţa mea, atunci Mintea începe să controleze ideea noastră asupra realităţii. Şi Mintea este doar diviziune, personalizare, ierarhie, reguli, reglementari, legi, limitări.

Şi, ştii, poţi avea pe cineva din arena New Age care vorbeşte despre spiritualitate, vorbeşte despre alte dimensiuni – care sunt alte jocuri de realitate virtuala, as sugera – alte niveluri, dar este blocat fără scăpare în Minte şi în valorile Minţii.

Adică, îi aud pe oamenii din New Age vorbind despre Marea Frăţie Alba şi ierarhia îngerilor, şi chestii. Aia este Mintea care vorbeşte!

BR: Sigur că este.

DI: Conştiinţă nu face ierarhii. Este, pur şi simplu. Toate posibilităţile. Tot ce exista.

BR: Da.

DI: Şi aşa, aceeaşi structura mintala, Mintea, poate acapara un New Ager în timp ce acaparează în altă parte a Minţii un bancher de pe Wall Street.

BR: Da. Este doar o alta religie. Este o alta religie.

DI: Da! Asta e ideea, ştii. Vorbeam cu… într-un

interviu ieri, şi am intrat în nişte zone interesante. M-a întrebat despre religie. Păi, religia şi partea politica, şi New Age-ul, toate aceste lucruri pe care nu le numim „religii" – instituţiile – sunt toate aceeaşi structura.

KC: Corect.

DI: Deoarece Conştiinţa pur şi simplu este. Constinta nu gândeşte. Conştiinţa ştie. De aceea conştiinţă este tăcută când o accesam, pentru că nu are nimic de înţeles.

Mintea este locul de unde vine gălăgia, pentru ca încearcă în mod constant să înţeleagă lucruri. [scoate sunete de gălăgie] Ce s-a întâmplat ieri? Ce a zis despre mine? [alte sunete de gălăgie]

Linişte – Conştiinţa. Aşa că, pentru a te menţine în Minte, şi aceasta conspiraţie e despre a ţine oamenii în Minte pentru ca apoi te au…

KC: Absolut.

DI: …Pentru ca asta este arena lor – Mintea. Ei sunt blocaţi în Minte. Dacă ar fi conştienţi, nu ar face ce fac acum. Să ne tina în Minte, trebuie să ne vândă ceva în care să credem în mod rigid.

Aşadar, religiile… excelent exemplu de credinţă rigida. Şi ce este asta? Odată ce crezi rigid în ceva, atunci îi dai un nume.

Ce eşti tu? Nu răspunzi: Sunt Conştiinţa. Câţi oameni zic: Buna. Cine eşti? Eu sunt Conştiinţa. Oh, şi eu. Incantat de cunoştinţă.

Nu, nu. Ce suntem reprezintă ce facem: Sunt un jurnalist. Lucrez într-o fabrica. Ce eşti? Sunt hindus. Sunt creştin.

Acestea sunt structuri mintale. Sunt închisori mintale care ne limitează sinele. Aşa ca odată ce ai o credinţă rigida, îi dai un nume.

Acum, am o filosofie simpla pentru toate astea: dacă îmi poţi spune în ce crezi şi îi poţi da un nume, eşti într-o închisoare. Pentru ca totul este pur şi simplu. Cu toţii pur şi simplu suntem. Este „Forţa Fără Nume”, eu o numesc – Conştiinţa.

Şi astfel creezi religia şi apoi numele, apoi vin regulile şi reglementările – asta este structura – la care trebuie să te conformezi dacă vrei să ţi se permită să te numeşti cine ştie ce nume. Nu eşti creştin dacă crezi aia. Şi toate aceste lucruri.

Apoi te uiţi la partidele politice. Ai un grup de oameni. Se aduna şi vor să facă ceva împreună din punct de

vedere politic. Aşa ca dau un nume la ceea ce fac: Demoncraţi, Republicani, Partidul Conservativ, orice altceva. Aşa ca iată numele.

Acum urmează regulile şi reglementările care decid ca dacă te numeşti unul sau celălalt. Nu poţi crede aia şi să fii un Conservator. Nu poţi crede în chestia aia şi să fii Liberal. Este aceeaşi structura, oriunde te uiţi.

BR: Da.

DI: Şi apoi sistemul de credinţă… după cum a arătat studiul, în ceea ce priveşte credinţele rigide, neuronii funcţionează într-o anumită reţea şi ordine, care corespund acelei credinţe, deoarece creierul filtrează, decodează realitatea şi circumstanţele prin acel sistem de credinţă, care se manifesteza în creier prin modul în care transmit neuronii informaţia.

Şi deodată, în loc să fii liber în gândire, sau chiar mai bine, liber în cunoaştere – conştient – funcţionezi într-o mică cutie. Şi acea cutie este practic cum… nu practic. Este modul în care creierul tău decodează realitatea.

Aşa ca odată ce eşti fixat într-o credinţă, o credinţă rigida, te-au prins. Şi de aia vor să ne vândă credinţe rigide.

BR: Da.

KC: Absolut.

BR: Este un paradox activ aici, nu-i aşa? Pentru ca asta nu este întreaga poveste. Altfel ai sta undeva într-un colţ zâmbind şi nu ai vorbi cu noi, şi nu ai munci atât de mult, şi nu ai vorbi cu oamenii pentru a contribui la procesul trezirii lor ca să poată să li se alăture în aceasta înţelegere, pe care şi noi o împărtăşim cu tine.

Este important, într-un fel, să ne prefacem ca totul este real, pentru ca asta este platforma de pe care ne putem trezi şi lua iarăşi parte la Conştiinţa. Aşa că este un paradox. Funcţionează la ambele niveluri. Ceea ce zici tu că e adevărat, şi toată asta e o iluzie şi nimic nu contează. Dar e destul de importanta pentru ca noi să vorbim despre ea.

DI: Se potriveşte, Bill, în sensul ca… Vrem să trăim o realitate care este foarte, foarte neplăcută, şi dominanta, şi limitata, şi înfricoşătoare, şi stresanta?

Sau vrem să trăim o realitate care este plină de iubire, bunătate; unde nimeni nu este înfometat într-o lume îmbelşugată; unde nu exista război pentru ca nimeni nici măcar nu s-ar gândi ca acest lucru este o posibilitate sau o opţiune.

Asta e alegerea pe care o facem. Suntem mereu Conştiinţă, şi când părăsim corpul vom deveni mult mai conştienţi în legătură cu tot, mult mai conştienţi decât suntem acum.

Deci suntem mereu conştienţi. Suntem toţi Conştiinţa eterna. Dar întrebarea este: Ce experienţa dorim să avem aici?

KC: Exact.

DI: Ştii, asta e alegerea.

KC: Noi spunem: Ce fel de joc vrei să joci?

DI: Da.

KC: Avem o şansă acum, pentru că suntem Conştiinţă, să schimbăm regulile jocului, să-l facem să fie altceva

decât este. Să ne schimbam în interior, dar să fim de acord de asemenea, pentru ca asta se întâmplă. Despre asta trebuie să fie revoluţia Conştiinţei.

Nu e de ajuns ca doar tu, David Icke, să înţelegi. Nu e de ajuns ca noi să înţelegem. Avem nevoie ca toată lumea sa înţeleagă, să schimbe acest joc pe acest teren, pentru ca despre asta e vorba cu adevărat.

Cu alte cuvinte, Conştiinţa… şi aici ajungem la Ce e Conştiinţa? Este dragoste. Şi ce e dragostea? Este de fapt conştientizarea tuturor.

DI: Hmm. Păi, eu as spune ca totul e Conştiinţa. Mintea e Conştiinţa, dar este o formă mult mai densa a Conştiinţei, şi de aceea vede totul într-un mod limitat.

Şi pe măsură ce oamenii devin conştienţi, poate – pentru a folosi un termen folosit de un prieten de-al meu

din Africa de Sud – Conştiinţa poate „conştientiza” Mintea şi îi poate scoate conştientizarea în afara nivelului la care percepe acum realitatea.

Dar cred că este important faptul ca, dacă vrem să jucam acest joc şi să avem succes, trebuie să înţelegem unde se joacă acest joc. Nu se joacă afara-acolo.

Vezi, ceea ce fac cele cinci simţuri, după cum am spus şi mai devreme, este ca decodează informaţia vibraţionala, transformând-o în semnale electrice. Creierul apoi construieşte aceasta aparenta realitate acolo-afară, care de fapt exista doar aici-inauntru.

Deci realitatea principala este una vibraţionala. Aceea este realitatea principala. Acolo trebuie să aibă loc schimbarea, pentru ca pe măsură ce schimbarea are loc acolo, cele cinci simţuri decodează diferite stări vibraţionale în semnale electrice.

BR: Exista acea minunată poveste spusa de Michael Talbot în Universul Holografic.

DI: Da.

BR: Şi am citit acea pagina iar şi iar când am văzut prima data acea carte spre sfârşitul anilor ’80. Este povestea unui hipnotist pe scena care a hipnotizat un tată încât el să creadă ca fiica lui e invizibila. Şi apoi a putut să citească inscripţia de pe ceasul ţinut în spatele corpului ei, deoarece, pentru el, ea nu mai era acolo, şi realitatea se schimbase. Era fizic diferită în mintea lui.

DI: Păi, asta e scopul, vezi. Pentru ca un hipnotist să pună un ceas în spatele cuiva şi cineva pe partea cealaltă să-l citească, asta e perceput ca fiind imposibil. Dar este imposibil doar dacă percepi lumea asta ca fiind solida şi reala şi acolo-afara.

Motivul pentru care se poate întâmpla este pentru ca realitatea principala – şi nu pot să accentuez asta îndeajuns de mult – realitatea principala care exista acolo este vibraţionala. Aceea trebuie să se schimbe, altfel aceasta nu se poate schimba.

Aşadar, dacă hipnotistul, după cum a şi făcut, a implantat programul în creierul acestui tip care i-a zis să nu decodeze nivelul vibraţional, nivelul principal, al fiicei sale prin acest sistem într-o formă holografica aşa-zis fizică a ceea ce vedem, atunci el a decodat toate câmpurile vibraţionale din camera în oameni şi pereţi şi mobila.

Pentru că e ca un computer cu firewall-ul dezactivat, nu decodează starea principala a fiicei sale – starea ta principală, starea noastră principală, stare principala a tuturor lucrurilor, acest nivel vibraţional – în aparenta

realitate holografica, acolo-afara.

Aşadar, ea nu exista în capul sau ca o stare holografica, presupusa ca fiind fizica, aşa ca nu o poate vedea. Pentru că nu este acolo, el poate vedea ce este în spatele ei. Aşadar el poate citi un ceas cu toate că ea este chiar acolo pentru restul lumii din camera. Ei o pot vedea pe ea. De ce? Deoarece creierele lor nu au fost programate să nu perceapă câmpul energetic ca o stare holografica.

Acum, schimbând rapid subiectul, cate lucruri, în mod colectiv, nu percepem care sunt acolo pentru a fi percepute.

KC: Păi, unul din lucruri e că exista mai mult de 5 simţuri. Ok? Şi inima este… nu este doar mintea. Este de fapt inima. Este inima şi inteligenta inimii prin care poţi vedea, dacă măcar am folosi-o. Deci este mai mult

decât…

Cu alte cuvinte, acestea sunt doar unelte pentru noi. Mintea noastră e o unealtă. Inima noastră e o unealtă. Dar nu poţi rămâne aici sus [arata spre cap]. Trebuie de fapt să treci prin inima pentru a vedea cu adevărat. Vezi tu, noi nu vedem cu ochii. Asta este de fapt… este o structura. Este o structura mintala.

DI: Da. Vedem cu creierul.

KC: Vedem de fapt cu inima mai mult decât orice altceva şi prin inima. Şi ceea ce se întâmplă este o uniune între minte şi inima…

DI: Sunt de acord.

KC: … îţi permite să vezi. Şi te poţi pune în locul acelui om şi poţi spune: Cum a putut omul să vadă prin

implantul care i-a fost pus în creier?

Întâi de toate, ce a făcut? A trebuit să accepte, ştii tu, implantul magicianului întâi de toate. Aşa că, în acelaşi sens, noi în societate acceptam implantul, fie că este televiziunea sau orice altceva, care ne blochează imaginea adevărată a realităţii. Noi acceptam asta.

DI: Da. Adică, chestia este totuşi ca, ce a făcut hipnotistul a fost să programeze mecanismul de decodare.

BR: Da.

DI: Aşadar el nu a decodat câmpul vibraţional care era fiica sa, într-o formă holografica. Aşadar nu a văzut-o.

Şi sunt în totalitate de acord ca inima are potenţialul

de a juca un important rol în decodarea realităţii noastre, în exprimarea realităţii noastre.

Dar trebuie de asemenea să înţelegem ca aceasta conspiraţie… În timp ce îi vedem pe George Bush-ii lumii şi pe Barak Obama ai lumii şi oameni ca aceştia, Kissingerii, nivelul adevărat al acestei conspiraţii, nivelul la care lumea este controlata, este la un nivel vibraţional.

De aceea vorbesc despre aceşti reptilieni care fac asta şi despre alţii, de asemenea, care acţionează în afara acestei realităţi. Operează la un nivel vibraţional. Acolo unde se petrece manipularea.

BR: Da.

DI: Şi trebuie să fim, ştii tu, blânzi eu şi noi înşine, în înţelegerea dificultăţilor pe care le înfruntăm, şi nu în

cele din urmă sa încercăm să înţelegem o lume care e manipulata către o stare, sau care a fost manipulata într-o stare care ne-a oprit de la a înţelege lumea.

Şi aşa, ştii tu, privim televiziunea şi manipularea televiziunii şi a ziarelor şi alte lucruri, dar când vedem un ziar sau un program de televiziune, vedem versiunea decodată a unui camp vibraţional.

Acele ziare şi acele programe de televiziune şi acele programe de ştiri, toate celelalte, sunt de fapt „reprezentări holografice fizice" ale realităţii principale, care este un câmp vibraţional.

BR: Da. Da.

DI: La acel nivel se întâmplă de fapt manipularea pe care o numim „subliminala", manipularea pe care o numim „păcălirea oamenilor", şi toate celelalte.

Şi aşa, practic ce au făcut e că au tras un voal vibraţional asupra noastră. Dacă îl poţi face destul de puternic şi destul de dens, concentrezi percepţia oamenilor pe o arie atât de îngustă încât se deconectează de la conştientizare, şi aşadar are un efect adânc asupra percepţiei lor legată de Conştiinţă.

Le izolezi punctul de observaţie în Minte. Şi asta se întâmplă la un nivel vibraţional care apoi se transforma în ceea ce numim noi lume fizica.

BR: Da.

DI: Aşa că, ce este vital – şi de aceea aceasta informaţie este atât de importanta – nu doar… Să vă spun ce am descoperit. Nimic nu reprezintă în mod literar şi simbolic închisoarea [mai mult] decât emisfera stângă a creierului care lucrează cu individualizare,

limbaj, ierarhie, structura, şi toate lucrurile astea.

Şi informaţia despre conspiraţia la nivelul celor cinci simţuri, am descoperit, ca una din marile valori ale ei este ca acţionează în tărâmul emisferei stângi a creierului. Când explici cum asta şi aia şi aia sunt conectate de aceiaşi oameni, şi ca ei controlează aia, şi ca asta fac ei, şi ca tehinicile astea le folosesc… asta e o informaţie pentru emisfera stângă a creierului.

KC: Oh da.

BR: Da.

DI: Şi când oamenii zic: Oh, nu ar trebui să dau drumul la aceasta informaţie. Este negativa. Ei nu înţeleg că avem în faţă o situaţie cu multe niveluri. Aşadar trebuie să o confruntam într-o manieră multi-nivelara. Asta înseamnă acoperirea tuturor

punctelor, nu să stai cu picioarele încrucişate pe un munte.

BR: Desigur.

DI: Acum, ce am descoperit de-a lungul anilor este ca odată ce emisfera stângă a creierului… Pentru ca simbolic eu văd, ştii tu, exista emisfera stângă a creierului, ceea ce este lucrul despre care vorbesc. Exista emisfera dreaptă a creierului, care este o conexiune mult mai acolo-afara şi vede totul în unitate, dorinţa creativa.

Apoi exista podul, corpus callosum, care, în mod ideal, ar trebui să împartă informaţia în aşa fel încât să fie un echilibru. Eşti în această lume şi din aceasta lume. Ştii tu.

Dar ceea ce face conspiraţia este ca – din nou totul

intra la un nivel vibraţional, apoi se întâmplă acolo afara – pune, simbolic, soldaţi la uşa spre emisfera stângă a creierului.

De aceea, pentru a progresa în societate, una din cele mai eficiente metode e absolvirea examenelor, şi obţinerea diplomelor, şi toate aceste lucruri, pentru ca asta este de fapt… Un examen este: Iată nişte informaţii pentru emisfera stângă a creierului, acum le vreau înapoi pe o hârtie exemplificând ce ţi-am zis eu să crezi. Ok. Ai făcut-o foarte bine. Ai o diploma de prim rang. O îndoctrinare de prim rang, de cele mai multe ori.

Acum, ceea ce face aceasta informaţie conspiratorie, la nivelul celor 5 simţuri, este ca vorbeşte cu emisfera stângă a creierului într-un limbaj pe care îl înţelege. Şi am văzut-o de-a lungul timpului în experienţa mea personala, şi, desigur, şi alţi oameni au văzut-o, şi anume ca începe să schimbe sensul realităţii emisferei

stângi a creierului.

Odată ce începe să schimbe asta, începe să gândească: Păi, stai o secunda. Dacă tot ce am crezut eu despre lume aici e greşit, şi nu este deloc aşa de fapt, ce naiba mai este în lumea asta altfel decât am crezut eu că este?

Am văzut acest fenomen, unde oamenii, odată ce emisfera stângă a creierului începe acest proces de a se retrage de la „ştiu ce se întâmplă” la „N-am ştiut niciodată”… apoi încep să se mişte. Pe măsură ce încep să se mişte, în mod literar se deschid spre alte posibilităţi, şi apoi aceasta mişcare între emisfere poate începe.

Am văzut oameni care mi-ar fi ras în faţa dacă le-aş fi spus despre realitate şi toate aceste lucruri, care acum sunt conştienţi de asta pentru că au trecut prin procesul de explicare logica – cu ajutorul unor nume credibile,

date, locuri, informaţie la nivelul celor cinci simţuri – a lumii şi de ce nu este cum credeau ei că este la nivelul celor cinci simţuri. Totul începe să se mişte în acel moment.

Aşa că, ştii tu, este important ca reprogramarea simţului manipulat al realităţii, pe care oamenii îl au, să fie multi-nivelara, nu doar, ştii tu, „Trebuie să devenim spirituali, trebuie să ne retragem în interior", ştii tu.

Adică, oamenii spun: Oh, Alex Jones, el doar sperie oamenii. Şi toate cele. Păi, stai o secunda. Ştii, doar stai aşa o secunda.

Ştii ce e negativ? Nu informaţia. Ci ignoranta. Lucrul ăsta este negativ – ignoranta. Şi dacă vrei să fii ignorant, şi să devii trucul de la petrecere al manipulatorului, atunci n-ai decât să faci asta.

Şi dacă vrei priveşti informaţia, informaţia la nivelul celor 5 simţuri pe care o ofer eu, pe care o oferă Alex, şi mulţi alţii, şi apoi să spui: E negativa. E înfricoşătoare…

Păi, faptul ca o consideri înfricoşătoare în loc să o consideri energizanta pentru că te face să înţelegi jocul mai bine şi îţi da puterea să faci ceva în legătură cu asta, atunci asta nu spune nimic despre cei care îţi oferă aceste informaţii. Spune ceva despre modul în care le primeşti tu.

BR: Exact. Ceva ce ne place foarte mult este ce ne-a spus George Green în interviul pe care ni l-a dat în aprilie anul trecut. A folosit o mică analogie.

A zis: Asculta, dacă maşina ta e pe calea ferată, şi vine un tren spre ea, şi nu ştii asta, şi eu nu îţi spun, atunci să-mi fie ruşine pentru că nu ţi-am spus şi să-ţi

fie ruşine ca n-ai ştiut. Şi asta e o modalitate drăguţă de a explica ce zici tu.

DI: Da. Am şi eu o analogie foarte similara pe care o folosesc. Vorbesc despre – nu venirea unui uragan… Cum se numesc alea? Twistere?

BR: Tornade.

DI: Tornade. Da. Şi tornada vine, dar ţi-ai băgat capul într-o găleată cu nisip pentru ca nu vrei să recunoşti faptul ca tornada vine. Acum, te poţi ascunde de asta pentru o vreme, dar tu încă eşti acolo şi tornada tot vine. Şi fundul tău e încă în aer, şi va fi lovit în foarte scurt timp de o tornada.

Dacă îţi ridici capul din nisip, confrunţi situaţia în care te afli – vine o tornada – acum puterea e în mâinile tale, şi spui: Ok. Vad care e situaţia acum. Pot să iau

măsuri de precauţie, spre beneficiul meu.

BR: Desigur.

DI: Şi de asta e aşa important… Ştii tu, aud oameni pe care îi poţi numi New Age, care vorbesc despre „renunţarea la frica” şi „obţinerea puterii” şi „Vino la acest curs şi îţi arătăm noi cum să o faci”.

Şi apoi spun: Oh, nu trebuie să vorbeşti despre aceasta conspiraţie. E prea negativa. Ce s-a întâmplat cu renunţarea la frica şi toate alea, ştii tu?

BR: Ăştia sunt tipii care au auzit ca îngerul Gabriel vine să ne salveze, ştii? Nici asta nu funcţionează.

DI: Fiecare nivel… Mi se pare mie ca orice sistem de credinţă, fiecare structura a minţii, pare să aibă o versiune a cavaleriei venind dinspre orizont, ştii: Ok.

Uite cavaleria. Ok? Uite cavaleria. Uite cavaleria. Asta este cavaleria.

Şi trebuie să înţelegem asta, ştii, pentru ca dacă oferim puterea noastră altor oameni, unde sunt ei… Care e poziţia lor, fizic, în timp ce noi le oferim puterea noastră?

Acolo-afară, simbolic. Aşadar ceea ce facem e să oferim putere iluziei, apoi să ne întrebăm de ce nu se schimba nimic.

Întreagă conspiraţie, sau fundaţia conspiraţiei, e să convingă 6 miliarde de oameni să-şi ofere puterea în fiecare zi. Şi puterea folosita sa ne controleze este puterea acestor oameni care spun: Mulţumesc foarte mult. Mulţumesc foarte mult. Mulţumesc foarte mult.

Luaţi-o înapoi, şi turnul făcut din cărţi de joc se

prăbuşeşte, pentru ca asta este de fapt. Este un turn din cărţi de joc, şi noi îl susţinem aici-inauntru. Construim turnul din cărţi de joc aici-inauntru. Veste bună… îl putem prăbuşi aici-inuntru.

KC: Da. Dar trebuie să spun ca nu vom face asta doar cu Mintea. Asta e foarte important aici.

DI: Nu, Mintea arata rezultatul. Vom face asta devenind conştienţi. Asta e scopul.

KC: Absolut, dar de asemenea emisfera stângă / emisfera dreaptă. Vreau să vorbesc despre asta puţin.

DI: Da.

KC: Pentru că nu e de ajuns să reconstruieşti realitatea bazându-te faptul ca lucrurile ajung într-un loc pe care nu-l înţelegi, şi apoi eşti dispus să te deschizi

unei noi structuri a realităţii în aşa fel încât vei juca jocul altfel, dar încă eşti blocat în emisfera stângă a creierului.

Trebuie să ai în vedere viziunea holostica, viziunea care evidenţiază inima, care evidenţiază femeia, care reprezintă partea ying-yang a lucrurilor, deoarece ce avem aici se întâmplă de secole, este o viziune foarte yang a realităţii, în special în partea vestica a lumii.

DI: Pai da, într-un fel. Dar eu as spune-o puţin diferit.

KC: Aşadar ce am de zis este ca, e mai mult decât doar reconstruirea emisferei stângi a creierului pentru a juca jocul mai bine, pentru că aşa de fapt trişezi împotriva ta la un alt nivel.

Trebuie să evoluezi şi să deschizi uşa între emisferele creierului, în aşa fel încât să se formeze un flux. Şi asta

înseamnă să vorbeşti despre inima. Să vorbeşti despre simţurile care sunt peste cele cinci. Aşa că trebuie să…

Ceea ce a trebuit să faci tu în propria ta de explorare a fost ca… nu ai obţinut informaţia pe care o voiai rămânând în emisfera stângă a creierului. După cum ai zis, ai avut senzaţii fizice. Ţi-au fost blocate picioarele. Ţi-au dat informaţii care au venit de nicăieri. Nu ai putut să o înţelegi într-un mod logic. Logica a fost aruncata pe fereastră. Aşa ca emisfera stângă a creierului a ieşit din calcul, ştii. Este mai rău, sau fără rost, când intri în acel loc.

DI: Sunt de acord.

KC: Aşa că trebuie de fapt… este ca şi cum ai călători, într-un fel. Trebuie de fapt să călătoreşti într-un alt loc. Ceea ce faci tu [referindu-se la David] este că îţi urmăreşti intuiţia.

DI: Da.

KC: Eşti în emisfera dreaptă a creierului. Acolo eşti tu. Acolo se afla intuiţia, aşa că ai deschis acea poarta. Exista un flux. Şi asta trebuie să se întâmple de fapt.

DI: Pai da. Adică, îmi urmăresc intuiţia, care m-a ghidat şi m-a trimis spre diverse informaţii. De asemenea, e ca un filtru. Am o senzaţie vibraţionala atunci când ceva nu este adevărat sau când ceva este adevărat, şi alta când probabil ceva este parţial adevărat.

KC: Asta e ceva holistic.

DI: Da. Emisfera stângă a creierului încă e importanta pentru a transforma aceste concepte într-un limbaj de comunicare pe care oamenii care sunt blocaţi în emisfera stângă a creierului îl pot asimila. Pentru ca,

dacă nu vorbeşti într-un mod logic – din perspectiva lor, într-un mod logic în aşa fel încât emisfera stângă a creierului să poată înţelege, care este sub lacăt şi cheie – atunci acea cheie nu va deschide niciodată lacătul.

Şi asta este de asemenea de ce, tocmai ce ai spus şi tu…

— Cu excepţia unor ocazii rare unde vorbesc într-un interval foarte scurt de timp sau dau un interviu pe un subiect specific – nu vorbesc niciodată despre conspiraţia la nivelul celor 5 simţuri fără să vorbesc de natura realităţii, şi influenta Conştiinţei, şi restul.

Altă chestie de care vorbeşti e inima. Sunt de acord. Inima este absolut în mijlocul acestei povesti şi este mult mai puternica decât creierul şi mult mai puternica decât Mintea pentru că este conectata. As spune ca ea ne conectează între noi prin Conştiinţa.

Şi aceasta conspiraţie de asemenea… Pentru ca, ştii, este un lucru simplu. În umbrele mari din spatele oamenilor în costume întunecate se afla o forţă, sau oricum ai vrea să o numeşti, care înţelege cum funcţionează totul.

KC: Da.

DI: Aşa că au structurat o societate care închide toate canalele spre Conştiinţa, pentru a izola Mintea, fiindcă atunci jucam pe stadionul lor. Şi unul dintre lucrurile cheie pe care le folosesc este închiderea inimii. Închiderea inimii.

Şi dacă vrei să-ţi deschizi inima şi vrei să devii conştient – este ceea ce spun în discursurile mele – atunci ce trebuie să faci e să te întrebi: Ce ar face Conştiinţa în momentul acesta?

Ar zice Conştiinţă, când suntem în faţa acestui set de circumstanţe: Păi, care este cel mai bun rezultat pentru mine? Nu. Conştiinţa ar spune: Care este lucrul drept, just, corect pe care trebuie să-l fac în situaţia aceasta?

Şi dacă, atunci când suntem în faţa unor alegeri pe parcursul zilei, punem această întrebare: În aceste circumstanţe, ce ar face Conştiinţa? Şi acţionăm în urma acestui răspuns – crucial – atunci totul se schimba. Şi viaţa noastră se schimba.

De ce? Pentru ca atunci începem să rezonam cu Conştiinţă pentru ca acţionăm pe teritoriul ei, care este… Făcând ceea ce spunem că ar face Conştiinţa în aceste circumstanţe, ne conectam vibraţional la acel nivel şi aşadar devenim din ce în ce mai influenţaţi de Conştiinţă.

Când spunem: Pai da, vad asta, dar nu e bine pentru

mine dacă fac ce e corect în situaţia asta. Trebuie să fac ce e corect pentru mine. Asta e Mintea, aşa ca asta te blochează în Minte.

Ştii, lucrul ăsta cu devenitul conştient… Îl văd atât de des peste tot în lume. Adică, eram în India chiar înainte de Crăciun. Şi, ştii tu, le doresc noroc, dar ei o fac să sune atât de complicat.

Şi ştii, mare parte din aceasta complexitate, o văd şi la oamenii din New Age care stau pe scene şi tin discursuri, nu toţi desigur. Vad asta la mai mulţi guru din India. Nu toţi, din nou, dar în mare parte totuşi.

Complexitatea spune două lucruri: În primul rând: nu înţelegi cu adevărat, pentru ca dacă înţelegi ceva cu adevărat, poţi să o exprimi în cuvinte simple.

BR: Aş fi de acord cu asta.

DI: De asta auzi acest jargon academic repetitiv. Şi spui: Uite, eu sunt un idiot, prietene. Ok? Nu am absolvit niciun examen în viaţa mea. Am renunţat la şcoală la 15 ani pentru a fi jucător profesionist de fotbal. Va trebui să explici lucrurile într-un limbaj pe care pot să-l înţeleg. Ei doar repeta acest jargon.

Şi în al doilea rând: dacă poţi să o faci să sune complex, atunci ai luat puterea asupra celor care te asculta. Acesta este un lucru serios.

KC: Absolut. Este tot un joc de putere.

DI: Trebuie să vii la mine. Şi cu cât o fac să sune mai complex, cu atât am mai multă putere, aşadar cu atât mai mult trebuie să vii la mine, şi cu atât mai mult trebuie să stai cu mine. Şi, apropo, pune cecul în cutie în timp ce pleci.

Şi totuşi e atât de simplu. Asta este ce aş vrea să exprim mai exact. Oamenii vorbesc despre „Trebuie să devenim conştienţi”. Este o minciună.

Suntem conştienţi. Aceasta este starea noastră naturala. Ce s-a întâmplat este ca, barierele care au fost manipulate – şi trebuie să recunoaştem că suntem responsabili şi pentru asta – şi fixate pe poziţie, au creat simbolic o carapace de beton în jurul stării noastre naturale. Şi aceasta carapace de beton reprezintă toate lucrurile care controlează oamenii – frica şi stresul, conflictul, căutarea succesului, competiţia, toate aceste lucruri.

Nu că trebuie să devenim conştienţi. Suntem conştienţi. Este vorba de spargerea acelei carapace. Şi acea carapace este dominarea Minţii. Dacă putem sparge acea carapace, devenim conştienţi.

BR: Este ca şi minciuna aceea când oamenii zic: Spiritul meu, Sufletul meu, şi mi-e foame. Este ca şi cum, stai puţin, e drumul greşit pe aici. Ştii: Am un trup şi trupului meu îi e foame. Trupul meu e obosit. Şi eu sunt sufletul şi eu sunt spiritul.

Acest limbaj, care este un produs al Minţii, în primul rând pentru ca nu gândim cum… Nu vorbim cum gândim. Gândim cum vorbim. Şi limba e una din modalităţile în care suntem programaţi.

DI: O modalitate masiva, masiva.

BR: Cum a arătat George Orwell în 1984.

DI: Programarea computerului. Dar ce sunt cuvintele? Sunt câmpuri vibraţionale. Deci, din nou, chiar şi cuvintele… Programatorii de fapt lucrează la un nivel

vibraţional, un nivel al undelor, şi sunt decodate în limbaj atunci când trec prin structura creierului.

BR: E adevărat.

DI: Aşa ca totul intra, tot ce se întâmplă acolo-afară, intra la un nivel vibraţional. De aceea trebuie să ajungem la acel nivel al eului nostru şi să ne curăţăm pentru ca acolo sunt introduse toate tiparele.

Şi folosesc aceasta analogie în discursurile mele, care, ştii, o minge, locul ei natural într-un bazin cu apa este deasupra, plutind în voie. Este o stare naturala. Libera.

Dacă vrei să pui mingea într-o stare ne-naturală în bazin, trebuie să o pui la fundul bazinului şi trebuie să o ţii acolo. Nu poţi să o pui acolo şi să stea pentru că nu e starea ei naturala. Starea ei naturala e să plutească la suprafaţă. Starea noastră naturala e să fim conştienţi.

Aşa că, ce a trebuit să facă manipularea lor este să-şi asta spune ceva despre adevăratul nivel al existentei noastre – să ne bombardeze cu atâtea sisteme de control multi-nivelare, diversiuni şi ignoranta construită, pentru a ne ţine simbolic la fundul bazinului. Şi nu au reuşit.

KC: De fapt, pun în funcţionare din ce în ce mai des aceste sisteme de control. Despre asta este de fapt mişcarea spre un guvern global şi un stat fascist.

Chiar am ascultat un interviu în care tu ai vorbit de acest lucru. Vezi, faptul că suntem – să folosesc analogia ta, care este una foarte buna – suntem Conştiinţa şi precum acea minge ne mişcăm în grup spre suprafaţa apei. Scăpăm de fapt de sub controlul lor.

DI: Corect.

KC: Pe măsură ce se întâmplă asta, ei doar intensifica jocul pentru că vor să ţină mingea jos şi de aceea cresc mizele pe ambele părţi.

DI: Sunt în totalitate de acord.

KC: Şi ceea ce urmează să se întâmple este… Priveşte starea naturala, adică, pana şi metafora e perfecta pentru ca, ce urmează să se întâmple, în final, este ca apa şi mingea vor câştiga. Ok? Acele forte nu au cum… Oricât de mult se vor intensifica, la un moment dat, undeva mingea va ieşi la suprafaţă, fie că va place sau nu vouă, Puterile care sunt.

DI: Da.

KC: Acum, va fi interesant dacă ei încep cu adevărat să înţeleagă totul la un nivel mai profund decât puterea lor şi puterea lor-peste, pentru ca „Eu am indiciul” şi”

Eu am cheia”. Asta e ce cred Illuminati, ştii.

Ei spun ca: Dacă nu înţelegi, atunci te putem tine jos. Meriţi să fii ţinut jos. Asta este de fapt… sunt sigură ca ştii asta. Asta este raţionamentul lor.

Aşadar, ce se întâmplă când – pentru ca noi suntem mai presus de corpurile noastre… Conştiinţa care suntem de fapt, este mai presus decât ce sunt ei din cauza propriei lor limitări – începe să câştige în propria lor minte? Vezi? Şi încep să renunţe.

Pentru ca asta se întâmpla probabil. Trebuie să fie mulţi membri care au fost sub talpa acestui joc şi s-au alăturat şi sunt, ştii, vor fi mângâiaţi pe cap şi li se va da tot sprijinul necesar pentru a fi ţinuţi în joc. Ce se întâmplă când încep să vadă lumina, să spunem aşa.

DI: Şi unii, sunt singur, o văd deja, pentru că nu este

nimic mai compartimentalizat decât aceasta structura de control în sine.

Sunt atâţia oameni în aceasta structura de control, chiar şi în societatea de baza, care contribuie zilnic la acest stat global fascist în devenire, care nu au nicio idee despre adevăratele implicaţii. Sau, pe măsură ce ajung tot mai sus, sunt păcăliţi despre propria lor natura, despre realitate, şi forţa din spatele ei.

KC: Aşa ca natura acestui haos şi distrugerea vor ajuta de fapt la eliberarea mingii, pentru ca ceea ce se întâmplă este ca, în timpul haosului schimbi taberele, vezi tu. Poţi de fapt, ştii… Este foarte greu să menţii controlul în timpul unei distrugeri.

DI: Da. Sunt de acord. Ce as spune este ca mingea va ajunge la suprafaţa apei, iar apoi mingea realizează ca de fapt ea este apa. Kerry rade]

Şi magnitudinea mişcării şi rapiditatea mişcării acestei conspiraţii acum în timp ce introduc din ce în ce mai multă supraveghere, din ce în cel mai mult control, din ce în ce mai multă centralizare a puterii etc… O spun de ani de zile: nici măcar nu este vorba de adunare a din ce în ce mai multă putere. Este despre protejarea controlului care exista deja. Pentru ca ei înţeleg.

Adică, dacă eu am putut să merg la un medium în Anglia în anii 1990 şi să fiu anunţat prin acest medium ca urmează să apară o schimbare vibraţională, care va crea o revoluţie spirituală… Adică, familiile Illuminati nu ştiu de aceasta schimbare spirituala, acest ceas cu alarma vibraţional? Sigur ca ştiu, şi au ştiut asta de mult timp.

Aşadar, ceea ce observam este… adică atunci când pierzi puterea – de la „Noi suntem în control şi vom

obţine mai multă putere” la „Trebuie să impunem din ce în cel mai mult control pentru a opri asta” – nu sunt într-o dacă vrei, situaţie proactiva în timp ce împing aceasta stare orwelliana mai departe.

Se afla într-o situaţie defensiva, încercând să ţină capacul pe ignoranta umană şi aceasta schimbare vibraţională aduce totul la suprafaţă.

BR: Da.

DI: Şi, ştii tu, în comparaţie cu Conştiinţă, aceşti Illuminati… adică, sunt muşte pe spatele unui elefant, ştii, şi vor fi înlăturaţi.

Nu cred că e vorba de câştigarea jocului, şi nici de pierderea joculuinu e vorba. Este vorba de a-ţi da seama de naturii jocului, şi faptul că nu este vorba de a câştiga şi de a pierde, este vorba de a trece prin experienţa.

Şi aceste piramide de control, cu siguranţă nivelurile de mai de jos întâi, încep să fie atinse de aceasta schimbare vibraţională, şi oamenii încep să vadă lucrurile diferit, ştii…

După cum am spus timp de 20 de ani, priveşte piramida. Vârful este locul puterii. Nu-i adevărat. Vârful e acolo pentru restul piramidei îl ţine acolo. Dacă restul piramidei dispare, unde se duce vârful? Se va prăbuşi la pământ. Nimic nu îl ţine acolo. Noi ţinem în picioare structura care este propriul nostru sistem de control.

Obişnuiam să spun o poveste cu mulţi ani în urmă. Tu îţi vei aminti, Bill; Larry Grayson, un comedian din UK. Nu?

BR: Da.

DI: L-am cunoscut pe Larry spre sfârşitul vieţii sale. Obişnuia să facă emisiuni excelente la BBC şi am fost invitat la slujba comemorativa la Covent Garden după ce a murit.

Este un alt comedian în Marea Britanie numit Roy Hudd care a făcut o prezentare despre viaţa lui Larry. A spus o poveste, şi eu am stat acolo şi am simţit: Oohooo, este atât de profund dacă o aplici la lucrurile despre care vorbim noi.

Roy Hudd a spus ca Larry Grayson i-a spus această poveste, ca pe vremurile în care teatrul muzical era în voga sau spre sfârşitul acelei perioade, Larry făcea parte dintr-un spectacol doar cu bărbaţi şi era în turneu prin Marea Britanie. Şi el juca rolul femeii în spectacol, pentru ca obişnuia sa se îmbrace în femeie, Larry.

În ultima scena din spectacol, sau la finalul

spectacolului, toţi oamenii fugeau pe scena îmbrăcaţi în marinari, cântând Rule Britannia. Ştii tu, [canta] Rule Britannia, Britannia conduce valurile, toate aceste lucruri. Ştii tu, Marea Britanie trebuie să conducă tot.

Aşa, pe măsură ce cântecul atingea punctul culminant, toţi aceşti marinari se urcau unul în spatele celuilalt alcătuind o piramidă pe scena. Înţelegi? Şi apoi Larry Grayson vine pe scena îmbrăcat în Britannia, cu roba şi casca şi sabie, şi a fost ridicat de oameni în vârful piramidei, ştii, marele final cu sabia.

Şi a spus ca într-o seară lucrurile păreau să meargă foarte bine, până când unul din marinarii din colţul din stânga jos a început să tuşească. Înţelegi? Şi tusea s-a înrăutăţit din ce în ce mai mult, până când nu a mai putut să-şi menţină locul în piramida. Şi stătea pe scena la baza piramidei, tipul ăsta. Ştii tu. Ethel Jones şi Charlie Smith.

Şi în final nu a mai putut să stea aşa pentru ca tusea se agravase prea tare, şi a trebuit să iasă din piramida. Ce s-a întâmplat a fost ca, Larry Grayson din vârf, simbolizându-i pe aceşti Illuminati, a căzut tocmai în rândul al doilea în public Bill rade] pentru ca întreaga piramida s-a prăbuşit din cauză că acest mic individ din colţul din stânga jos a început să tuşească.

BR: Da. Minunat.

DI: Ştii tu, puterea piramidala, într-un fel, toate drumurile de la baza piramidei au dus către vârful piramidei, şi aşa o controlează ei.

BR: Ce aş vrea să leg de asta… este foarte interesant ce spui tu şi suntem de acord cu teza ta. Şi unul din lucrurile pe care le admir la munca ta este că e bazată pe ideea ca, pentru a putea controla, mai degrabă, o bună

modalitate de a controla pe cineva e să-l minţi. Aşadar, dacă eşti minţit, şi cineva încearcă să te controleze, aceste lucruri sunt legate în mod special.

DI: Corect.

BR: Şi suntem convinşi [de către cineva] ca aceasta realitate este tot ce exista, şi ca aceste corpuri sunt doar bucăţi de carne care trăiesc 70 de ani, şi asta e tot. Iar apoi facem floricelele să crească sau ajungem în rai sau în iad, care este doar o alta capcana şi o alta minciuna.

DI: Absolut.

BR: Şi între timp se întâmplă nişte lucruri fascinante în spatele scenei. Şi după cum trebuie să ştii din studiile tale şi de la contactele tale şi de la conversaţiile tale e că exista o componentă magica legată de cei care controlează – magic spus cu sens propriu – magie

neagră, ceremonii, ritualuri, sacrificii, tot felul de lucruri despre care nu vrem să ştim. Dar de fapt asta este o parte din adevăr. Asta fac ei. Invoca duhuri. Fac lucruri ciudate.

DI: Da. Primeam enorm de multă informaţie în legătură cu asta la sfârşitul anilor '90.

BR: Şi nu e plăcut de privit, şi este real. Şi apoi exista un alt aspect la toate astea, şi anume ceva care a venit spre noi destul de mult de la oameni care sunt implicaţi în Proiectele Negre, care n-au legătură cu magia neagră, dar cu tehnologia neagra, ceea ce a fost bine precizat de Richard Hoagland, care ne-a spus ca a primit un telefon de la o persoană din interior care i-a spus ca „Ar pierde mai degrabă un întreg oraş American decât să renunţe la noua lor fizica".

Şi aceasta noua fizica… Ne-a spus cineva cu care

ne-am întâlnit în Thailanda în octombrie; i-am dat pseudonimul de Jake Simpson. Îl cunoaştem foarte bine. A spus ca stadiul fizicii negre la momentul acesta este… Când spun fizica neagra, este vorba de fizica secreta, adică Operaţiunile Negre.

DI: Da.

BR: Acei tipi nu sunt cu toţii oameni rai, dar sunt în interior şi joaca aceste jocuri cu toate resursele şi toate cunoştinţele care sunt interzise domeniului public.

DI: Corect.

BR: Fizica neagra este] cu zece mii de ani înaintea sectorului public al fizicii, zic ei, accelerând şi depărtându-se de sectorul public de cunoaştere cu 1.000 de ani pe an. Am verificat aceste cifre cu el. Sunt multe zerouri. Zece mii de ani înainte! Şi ne-a spus, de

exemplu, că exista o tehnologie care poate schimba materia soldaţilor, soldaţii Forţelor Speciale, în aşa fel încât să treacă prin pereţi.

DI: Am auzit asta, acum câţiva ani.

BR: Ai auzit asta?

DI: Da.

BR: Asta e… da. Este o coroborare interesanta. Aceste mici povesti apar aici şi acolo la diferiţi cercetători.

DI: Eu cred, Bill, ca motivul pentru care ei accelerează atât de repede este că exista un punct critic la care înţelegi realitatea într-un fel, şi odată ce treci de acel punct, potenţialul pur şi simplu e de neimaginat. Pe de altă parte, din cauza asupririi ştiinţei în sectorul public,

nici nu sunt pe aproape, încă, de acea linie unde potenţialul îşi ia avant.

Aşa că, în proiectele secrete au trecut de acea linie şi prin urmare accelerează, la rata de care vorbeşti tu, şi se îndepărtează de cunoaşterea ştiinţifică principala.

BR: Exact.

KC: Şi exista alte inteligente dimensionale care au ajuns la punctul ăsta.

DI: Corect.

KC: Este de fapt o cheie. Şi extratereştrii – negativi, ştii tu, care se servesc pe sine, practic – cu care lucrează, cu siguranţă devin conştienţi de voalul din spatele voalului.

Pentru că poţi vorbi de Conştiinţă şi de Minte cum am făcut aici, dar dacă vrei să descrii, ştii tu, dacă vrei să înţelegi ce se întâmplă cu adevărat, trebuie să vorbeşti despre extratereştrii şi trebuie să vorbeşti de entităţi interdimensionale de asemenea…

DI: Desigur.

KC: …Entităţi care nu au corpuri fizice.

DI: Sigur. Asta spuneam mai devreme. Trebuie să facem asta la toate nivelurile pentru ca ei acţionează la toate nivelurile.

BR: Cea mai bună prezentare în care am auzit răspunsul la una dintre cele mai importante întrebări – şi nu îmi amintesc dacă de la tine sau de la Jordan Maxwell sau poate amândoi, care zice aşa:

Cum pot oamenii să facă lucrurile pe care ei le fac altor oameni pe această planetă? Cum putem să distrugem această planetă, casa noastră, în modul în care o facem, la comanda celor care ne controlează? Cum pot oamenii să facă asta?

Şi răspunsul este, de fapt, ca la cel mai înalt nivel nu sunt oameni. Ai spus tu asta, sau a fost Jordan Maxwell?

DI: Asta este lucrul despre care vorbesc de ceva vreme, ştii tu, aceasta realitate… Tot vorbind de diferite niveluri. Aceasta realitate evident acţionează pe diferite niveluri. Avem nivelul vibraţional al undelor. Avem nivelul electromagnetic. Avem lumina vizibila. Şi avem nivelul digital.

Şi când vorbeşti de nivelul avansării şi potenţialul de care ai menţionat mai devreme, este un lucru sigur să… dacă te uiţi unde a ajuns dezvoltarea Inteligentei

Artificiale în acest nivel de Epoca de Piatra a conştiinţei, imaginează-ţi ce e posibil în cele mai înalte proiecte secrete, şi chiar şi deasupra lor, în tărâmurile non-umane ale acestui lucru.

Ei au, fără urma de îndoială, capacitatea de a crea Inteligenţa Artificială care se uita la… în lumea decodată, pentru ca eu te decodez acum. Tu de fapt eşti un câmp vibraţional.

Aşa că, dacă poţi crea un câmp vibraţional cu Inteligenţa Artificială care vibrează extern în aceeaşi forma, în aceeaşi frecventa cu un corp uman, acesta… Practic este un computer biologic sub forma de corp uman, dar ceea ce îl animează este diferit de ceea ce le animează pe ale noastre. Atunci te decodez pe tine sau decodez aceasta Inteligenţa Artificială, la fel ca doamna în rochie roşie din filmul Matrix.

KC: Exact.

DI: Şi va arata la fel ca mine sau ca tine. Îmi amintesc atunci când eram în acea stare provocata de ayahuasca în 2003, şi acea voce feminină mi-a spus: Dacă ai programa un computer să abuzeze un copil, ar suferi computerul vreo consecinţă emoţională în legătură cu asta, are avea vreo reacţie emoţională? Niciuna. Ar face doar ce este programat să facă.

Şi unul dintre cele mai vulgare lucruri legate de aceste pedigriuri ale Illuminati e că nu au empatie. Nu au abilitatea sa empatizeze cu consecinţele acţiunilor lor asupra altora. De aceea nu exista limite. Ştii, bombele cu piper din Baghdad. Pentru noi, e oribil, teribile consecinţe emoţionale. Pentru ei, nimic. Exact ca un computer.

Şi ei sunt ca nişte computere. Şi, în mare, de aceea

unii dintre ei sunt atât de inteligenţi, ştii. Computerul meu de pe birou poate face lucrurile mult mai repede decât pot eu în anumite domenii, unde, ştii, lucrează conform unui program. Nu are înţelepciune. Nu are empatie. Nu are inima sau Conştiinţa, dar la nivel mintal poate lucra foarte rapid.

Şi aceşti oameni sunt foarte agili din punct de vedere mintal. Nu e loc de îndoială. O parte din aceşti oameni sunt foarte agili din punct de vedere mintal. Dar nu au inima, nu au calităţile de echilibru ale Conştiinţei.

Sunt convins ca ei sunt Inteligenţa Artificială. Când mă uit la cineva precum Kissinger, adică, eu văd o Inteligenţă Artificiala care a fost creata de o foarte foarte avansată cunoaştere şi arata ca mine sau ca tine pentru că aşa o decodam noi, ştii.

Şi ştii tu, iarăşi, Bill, când vorbeai de ritualurile lor, ce

fac ritualurile lor? Este vorba de crearea unui camp vibraţional. Creează acest mediu energetic care permite acestor entităţi interdimensionale să treacă în această dimensiune, cel puţin pentru scurt timp. Şi ceea ce fac de asemenea este ca accesează, prin aceste ritualuri, nivelului vibraţional al realităţii, care este nivelul principal al realităţii, pe care îl decodam în realitatea aceasta.

Deci, ceea ce fac la un nivel cu aceste ritualuri – pe care le fac des la punctele vortex, care sunt afectează foarte puternic starea vibraţionala a acestei planete. Liniile de comunicare, la fel ca liniile meridiene pe care le avem în corp, le are şi planeta.

Dacă fac un ritual unde multe dintre aceste linii se întâlnesc, atunci efectul vibraţional al acelui ritual pătrunde în aceste linii şi ne afectează, pentru că suntem afectaţi de acel nivel vibraţional, acel nivel principal.

Aşa că, nu mă îndoiesc de faptul ca ei au şi o tehnologie care creează un dezacord la nivelul vibraţional al realităţii, care, într-un final, creează dezacord aici, ştii?

Şi ideea este totuşi… Îmi amintesc scena din Matrix – pentru ca oamenii înţeleg lucrurile în moduri diferite. Eu am înţeles călătoria lui Neo ca fiind procesul prin care a devenit conştient. Cred că asta au vrut să zică, dar asta e modalitatea în care am înţeles-o eu, foarte puternic.

La un moment dat, este într-o simulare cu Morpheus, şi Morpheus îi explica despre Agenţi. Acum, în loc de Agenţi, tu trebuie să înţelegi Oameni despre care vorbeşti care au abilitatea să facă lucruri incredibile în aceasta realitate pentru ca înţeleg cum funcţionează şi tin informaţia asta ascunsa de oameni.

BR: Da.

DI: Şi oamenii care au văzut Matrix îşi vor aminti scena, pentru ca Agentul, Agentul Smith, este în stop-cadru în chestia asta, cu un pistol. Şi Morpheus îi spune lui Neo: Oameni au golit încărcătoare întregi trăgând în ei, lovind doar aer. Dar puterea lor şi viteza lor e totuşi bazată pe o lume bazată pe reguli. Şi din cauza asta nu vor fi niciodată la fel de rapizi sau puternici pe cât poţi fi tu.

BR: Da.

DI: Pentru ca, în aceasta realitate virtuala, exista reguli ale jocului. Unele sunt numite legi ale fizicii şi altele asemănătoare. Conştiinţa trece peste acele reguli, nu le recunoaşte, nu este prinsă în capcana lor. Aşa că, pe măsură ce devenim conştienţi, ieşim din cutia în care acţionează şi exista forţă care controlează.

În timpul discursurilor mele, aşez pe jos 2 cutii. Una are, simbolic, un reptilian desenat pe ea. Una mai mica are oameni desenaţi pe ea. Ceea ce au făcut ei, şi toată fundaţia şi cum a fost posibil… pentru ca ei sunt într-o cutie. Altfel, nu ar face ceea ce fac.

KC: Absolut.

DI: Şi dacă sunt Inteligenţa Artificială, evident sunt într-o cutie a cărui capac nu se deschide. Dar pot controla societatea umană aşezând-o într-o cutie mai mică decât cea în care sunt ei.

Din nou ne întoarcem. Simbolizând cutia, ei tin mingea la fundul bazinului. În timp ce devenim conştienţi, trecem de potenţialul lor, şi de asta sunt terifiaţi.

BR: Să-ţi spun o poveste desprre Bill Birnes şi un

anume amiral George Hoover. Nu ştiu dacă ai auzit-o pe asta, dar ne-ar plăcea să vorbim despre asta în faţa camerei.

DI: OK.

BR: Bill Birnes, editorul Revistei UFO bazată în Los Angeles, a vorbit cu amiralul George Hoover din Biroul de Informaţie Navala înainte să moară, când era bătrân. A avut una din aceste experienţe de trezire când era foarte bătrân şi a început să vorbească cu Bill Birnes despre ce se întâmplă de fapt.

Bill Birnes voia sa ştie despre lucruri precum accidentul de la Roswell, toate lucrurile astea. Şi unul dintre lucrurile pe care George Hoover i le-a zis lui Bill Birnes este ca accidentul de la Roswell, vizitatorii de acolo, erau călători în timp. Erau Noi din viitor, oameni care călătoreau în timp, lucru pe care l-am auzit şi din

alte surse.

Cel mai important lucru totuşi, cel mai mare secret, este cât de puternici suntem noi, Conştiinţă pe care o avem, abilitatea pe care o avem. Şi cuvintele lui Bill Birnes preluate de la George Hoover sunt: Abilitatea noastră de a manipula conştiinţa în jurul nostru. Şi dacă am începe să facem asta, am crea un dezastru în ceea ce-i priveşte pe cei care controlează.

Şi asta este ce nu trebuie să se afle. Nu trebuie să se afle cât de puternici suntem. Pentru ca oamenii care călătoreau în timp din viitor au folosit Conştiinţă pentru a conecta aceste dimensiuni.

Ce sunt aceste discuri, după câte spune Hoover, şi de asemenea Philip Corso, care a scris Ziua de după Roswell, este că sunt un fel de amplificatoare de Conştiinţă, şi aceşti piloţi fac parte integrala din vehicul.

Şi după cum ţi-ar spune un fizician cuantic, Conştiinţă este cea care are abilitatea sa determine dacă pisica lui Schrödinger este vie sau moarta, pentru a determina probabilităţile rezultatelor cuantice, pentru a influenţa de fapt realitatea. Nu poţi face fizica cuantică fără a lua în calcul Conştiinţa.

Aşadar, asta înseamnă ca, dacă ai un control foarte bun, o abilitate pe acel tărâm, legi într-un fel Mintea şi Conştiinţa între ele. Apoi, la fel cum se spune ca marii adepţi pot să facă, te poţi bi-localiza. Aşa că, Ok. Aşa că vom face asta împreună. Vom face asta într-o nava. Ne va ajuta. Ne va amplifica.

Şi asta este ce sunt navele acelea de fapt. De aia au fost uimiţi când au deschis acele chestii. Nu au găsit niciun motor.

DI: Acea voce feminină din experienţa ayahuasca mi-a zis: De ce zbori cu un avion când de fapt zbor prin tine însuţi?

BR: [rade] Exact.

DI: Şi ce mi-a venit în minte când vorbeai, Bill, este continuarea acelei scene din Matrix cu Agentul Smith, unde el zice: Nu va fi niciodată la fel de puternic sau rapid pe cât poţi fi tu.

Şi apoi Neo spune: Adică mă voi putea feri de gloanţe?

Nu, Neo. Când eşti gata, nu va trebui să o faci.

Să-ţi controleazi experienţa, ştii. Nu trebuie să te fereşti de gloanţe. Te vei asigura ca nimeni nu te va împuşca vreodată.

BR: Unde nu eşti într-o postura în care trebuie să te fereşti de gloanţe.

DI: Da. Şi ştii, oamenii mi-au spus de multe multe ori de-a lungul anilor, chiar de la început: De ce nu eşti mort? Şi poate suna… ştii tu… Pot spune doar ce ştiu în profunzime în interior: Nu pot să o facă. Nu pot să o facă. Nu pot să o facă.

Dacă am fi venit să facem ceva, şi tot ce ar fi fost necesar să oprească asta e tragerea unui glonţ, care mai e scopul? Nu pot să o fac.

Ce as spune foarte răspicat, şi o simt din ce în ce mai mult în viaţa mea, este că exista un factor X pe care nu-l înţeleg încă, dar care ştiu cu siguranţă că e acolo. Şi exista un factor X care va sfârşi acest copilăresc loc de joaca a controlului uman.

BR: Te referi la influenta externa?

DI: Exista ceva. Ceva. Ştiu asta cu siguranţă, la un nivel profund, o ştiu. Şi de fiecare dată când mă gândesc la asta, de fiecare dată când am fost clar în ceea ce am vorbit, ce vad clar e planeta noastră cu o celula / închisoare în jurul ei şi un mare lacăt şi o cheie care intra în acel lacăt.

Şi o să-ţi spun o poveste amuzanta. De fapt, nu o poveste amuzanta. O poveste. Simţeam ceva puternic în legătură cu asta cam acum două săptămâni, şi imediat după aceea, am intrat pe internet şi căutam, căutam o poza pentru discursul meu. Şi în faţa mea era o planetă într-o celula de închisoare, cu un mare lacăt pe ea pe care scria Stăpân, şi o cheie.

Acel factor X, acea cheie, se apropie. Se apropie. Şi

nu va veni ca şi cavaleria sa salveze totul, dar este un factor important în… Sunt absolut convins că este vorba de sfârşitul acestei societăţi închisoare, care va veni cu siguranţă. Cred că se va întâmpla. Cred că este menit să se întâmple.

Ceea ce vedem acum, şi va mai dura ceva vreme, dar vedem acum ultimele încercări ale unui sistem muribund unde Illuminati în cutia lor cred că vor distruge sistemul pentru a crea altceva, când se prăbuşeşte, de fapt, pentru un alt motiv.

BR: Exista un pericol real? Pentru că ai un tigru într-un colţ aici şi este cel mai periculos în situaţia asta, când e încolţit. Este posibil?

DI: Oh, oamenii ăştia în panica lor vor provoca distrugeri în toate direcţiile. Dar, ştii tu, face parte din aceasta tranziţie de unde suntem acum pana unde

trebuie să ajungem.

Şi chestia este ca, ştii tu, te poţi uita la ştiri şi vezi cum conspiraţia continua. În Marea Britanie devine deja ridicol.

Dar ce nu vezi la ştiri, aşadar nu conştientizezi, este cât de rapid se propaga aceasta trezire din somnul amnezic. Dar se mişca teribil de rapid.

Nu spun ca mâine va răsări soarele şi totul va fi bine, ştii. Ne aflam adânc într-o stare tranzitorie şi vor fi multe piedici, şi chestia asta va merge înainte. Dar rezultatul, cred, este pecetluit. Chestia asta va cădea, şi apoi vom putea începe să creăm o nouă societate bazată pe valorile Conştiinţei şi nu pe limitările Minţii.

Şi as spune asta, pentru că sunt de părere că e foarte important. Din punctul meu de vedere e important. Cred,

ştii tu, exista un pericol ca acest 2012 va fi o mare, mare diversiune.

BR: Este un Y2K spiritual.

DI: [rade] Aşa îl numesc şi eu de fapt, un Y2K spiritual. Şi eu, din toţi oamenii, care a fost la acel medium în 1990 şi mi s-a spus ca urmează o schimbare vibraţională. Eu, din toţi oamenii, ar trebui să zic: Da, uite! 2012. Asta este. Este o dovadă în plus a schimbării vibraţionale, transformarea! Nu pot să mă sincronizez la asta deloc.

Ce este puţin îngrijorător este numărul emailurilor pe care le primesc, şi alţi oameni pe care-i ştiu le primesc, cu oameni care zic: Ce scop are să mai facem ceva când totul se va schimba în 2012?

BR: Automat.

DI: E vânzarea speranţei pe care o face Obama, care este mereu calul din fata ta pe carusel. Nu contează cât de rapid te învârti, nu te vei apropia de calul din faţă. Asta face speranţă. Ce este speranţă, în special în modul în care o foloseşte Obama, şi ceea ce 2012 are un mare potenţial să devină, este menţinerea poziţiei, unde oamenii care automat ar putea face ceva pur şi simplu stau. Din nou, ce este 2012 simbolic? Este venirea cavaleriei.

BR: Exact.

DI: Hei! Hei! Cavaleria este aici! Nu vine. Este aici.

KC: Aşa este.

DI: Cavaleria trebuie să se urce pe cai, şi să nu mai aştepte alta cavalerie să vină.

KC: Exact. E ca locul în care e Neo, unde realizează că are abilitatea să devină Tot-Ceea-Ce-Este, aşadar gloanţele trec prin el pentru că nu mai este Acolo-acolo.

DI: Corect.

KC: Este de fapt peste tot. Adică, ştiu că sunt cuvinte, dar în esenţă asta este cheia pe care o deţinem cu toţii. Şi ce se întâmplă într-un fel, cu acest val, este de fapt o facilitare care are loc.

Ne-au spus diferiţi oameni, dar unul în particular, Jake Simpson, care a fost în interiorul sistemului, vorbeşte despre cum nu contează părerea ta despre viitor, acest val de energie vine spre planeta, sau ai putea să priveşti lucrurile aşa: planeta nostra, sistemul nostru solar intra în aceasta energie. Vine.

Aşa că, este ca şi cum ai face surf şi ştii ca vine un val, sunt grupuri întregi de oameni pe planeta care se pregătesc să încalece valul. Aşadar într-un sens trebuie să aibă cheia pentru a putea încăleca valul. Într-un fel ai putea numi-o placa de surf, Conştiinţă, cheia înţelegerii a cine sunt şi ce este Conştiinţa cu adevărat şi cum sunt uniţi, care este parte din cheie.

DI: Da.

KC: Pentru că suntem uniţi. Vezi, dacă ştim că suntem peste tot şi suntem complet conectaţi… Vezi, sunt în corpul ăsta acum şi tu eşti în corpul ăla acum şi între noi se pare că este spaţiu gol. Dar în realitate este Conştiinţă, acest spaţiu este încorporat, aşa ca de fapt nu exista un spaţiu între mine şi tine şi Bill aici. Suntem cu toţii în aceasta mare de Conştiinţă.

BR: Suntem trei vârfuri ale aceluiaşi iceberg.

DI: De aceea să devii conştient este baza a tot. Dacă nu devenim conştienţi şi intram în aceste tărâmuri de înţelegere, lucrurile astea despre care vorbeşti tu – că suntem toţi Conştiinţa având diferite experienţe subiective; viaţa e doar un vis; materia este doar energie condensată la o vibraţie mai redusa, cum spunea Bill Hicks – dacă nu venim din aceasta perspectiva, atunci…

Care este lucrul de baza al oricărei dictaturi? Este desparte-i şi condu-i. Aşadar, întreaga baza a ceea ce fac ei este luarea Conştiinţei, Conştiinţei, Conştiinţei, şi despărţirea ei fata de ea însăşi.

Ştii tu, ce vedem aici, practic, este conştiinţă atât de manipulata încât este în război cu ea însăşi pentru că s-a ajuns la aşa… a fost adusa la un aşa nivel de conştientizare în comparaţie cu potenţialul ei.

Şi aşa, spiritualul şi înţelepciunea de strada, conspiraţia la nivelul celor cinci simţuri şi înţelegerea naturii realităţii, trebuie să fie unite. Şi ştii tu, a trecut prea mult timp în care au fost despărţite.

Oamenii spun: Oh, spiritual. Asta este New Age. Oh da, asta e credibil. Spiritual? Asta este New Age. Este asta credibil? Toate lucrurile astea. Trebuie să fie unite pentru ca, unite, sunt de neoprit. Desparite, din nou, desparte-i şi condu-i; au o mică parte din puterea potenţială de schimbare. Dacă oamenii acţionează din inima, vor şti ce să facă.

BR: Exact.

DI: Dacă oamenii acţionează din capul lor, asta le va da o lista lunga cu lucruri care le arata că nu pot face nimic sau că nu are rost să facă asta.

Suntem la o bifurcare a drumului, ştii, simbolic, pentru noi căutăm o balanţă a celor două, în mod ideal, aici. Dar, simbolic, este o alegere între drumul capului şi drumul inimii. Este dominatia-capului sau dominatia-inimii asupra percepţiei noastre a realităţii.

Dacă alegem calea inimii, atunci lumea asta se va transforma dintr-o manifestare a Minţii într-o manifestare a Conştiinţei. Şi aşa trebuie, pentru că este doar o proiecţie. Asta [acolo-afara] trebuie să urmeze ce se întâmplă aici [aici-inauntru].

Dacă alegem Mintea, atunci vom trăi într-o versiune globală a Germaniei naziste. Sentimentul meu puternic este totuşi că vom ajunge aproape de o versiune globală a Germaniei naziste, şi într-un final întregul sistem se va prăbuşi pentru ca trezirea va înceta să-l mai menţină.

BR: Dacă eşti un om care pariază, ce ai spune în

legătură cu un calendar al evenimentelor, se va întâmpla totul în următorul an, în doi, trei, cinci, zece? Dacă ai fi istoric, despre ce crezi că ai scrie?

DI: As spune – şi probabil sunt optimist – as spune că vom trăi într-o versiune globală a Germaniei naziste în următorii zece ani dacă alegem calea aceea [cea a capului]. Dacă alegem cealaltă cale [a inimii], în zece ani vom fi într-o tranziţie spre o lume foarte diferită. Este doar o alegere.

Dar acest factor X ne va ajuta să schimbam lumea într-una în care mi-ar plăcea să trăiesc. Nu ştiu ce este acest factor X, dar ştiu ca vine. Va fi totul bine.

BR: Minunat.

KC: Mulţumesc mult, David.

DI: Mulţumesc, Kerry.

KC: Excelent.

DI: Mi-a făcut plăcere. Mulţumesc, Bill.

BR: Mulţumesc foarte mult.

DI: Noroc.

KC: Abia aştept viitorul.

DI: Da.

BR: Asta e o bună încheiere.

KC: Şi viitorul e acum.

BR: Şi viitorul e acum.

DI: Şi a fost mereu.

Bill Ryan şi Kerry Cassidy

biliprojectcamelot. Org

kerryprojectcamelot. Org